Kansanääni

Nro 1/06
Helmikuu - Maaliskuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
5. vuosikerta

SUOMI EU-TALOUDEN AJOPUU?

Monien muiden yritysten joukossa Leaf Oy:n ja Wärtsilä dieselin jälkeen nyt vuorostaan HK- ruokatalo on lopettamassa tuotantoa Turussa ja Tampereella. Samalla 450 työntekijää on jäämässä kilometritehtaalle. Sama kohtalo odottaa Salon sokeritehtaan 60 työntekijää. Miten voidaan ymmärtää se, että ulkomailla suomalaisten yritysten omistuksessa olevien työpaikkojen määrä on kasvanut muutamassa vuodessa 300000:nteen. Miten pitkään meillä on varaa siirtää pääomia ulkomaille?

sivut 3 ja 4

Palaavatko noitavainot Eurooppaan?

Keskiaika näyttää palanneen takaisin, kun Euroopan parlamenttien neuvosto yritti "kommunismin mustaa kirjaa" lainaten tuomita "kommunismin rikokset". Tämä on jatkoa ajatukselle kriminalisoida kommunismi. Toisessa maailmansodassa Neuvostoliitto yksin otti vastaan Fasistisen Saksan iskun ja myös yksin kukisti Saksan armeijan. Kommunistit perustavat näkemyksensä tieteelliseen yhteiskuntakäsitykseen ja kaikki sen kumoajat tulevat iskemään kirveensä kiveen.

Katso sivu 5

Valtionjohto kiirehtii valtiopetosta

Suomen valtionjohto on Vanhasen johdolla ryhtynyt kiirehtimään EU:n perustuslain pikaista hyväksymistä ja ratifiointia. Maamme perustuslain muuttaminen voidaan tehdä vain 5/6 enemmistöllä. Miten on mahdollista hyväksyä yksinkertaisella enemmistöllä hallituksen kaavailema EU:n perustuslaki, joka voimaantullessaan kumoaa Suomen perustuslain? Vaadimme suomalaisille oikeutta kansanäänestyksellä kumota nämä suunnitelmat.

Katso sivu 6

*Presidentinvaalit - markkinavoimien ajanvietettä median käyttöön Sivu 2

* Suomi EU-talouden ajopuuna Sivu 3

* HK-ja pidot paranee.. mutta keiden pöydissä? Sivu 4

* Euroopan Neuvosto kommunistivainojen kannalla Sivu 5

* EU:n perustuslain hyväksyminen olisi törkeä valtiopetos
* Pääministerin käskynjako Sivu 6

*Vappumarssi järjestetään myös vuonna 2006 Sivu 7

* USA:n talous on uhkapeliä Sivu 8

*NATO vie hyökkäyssotaan Sivu 9

* Ihminen ajattelee, tahtoo aistikokemuksensa pohjalta Sivu 10

* Imperialismin vastainen rintama lujittuu Latinalaisessa Amerikassa Sivu 11:

* Ernesto "Che" Guevaran tytär Aleida Guevara kävi Suomessa Sivu 12:

* Pohjois-Korean talous kehittyy suotuisasti Sivu 13:

* Porvariko työväen asialla? Sivu 16:

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2006

Vastakkainasettelun aika ei ole ohi

Sauli Niinistö käytti presidentinvaalikampanjassaan tunnuksia ”Työväen presidentti” ja ”Vastakkainasettelun aika on ohi”. Tämä on tietenkin Niinistöltä provokaatio aitoa työväenliikettä kohtaan. Se vain on kummallisesti samantyyppinen provokaatio kuin se, mitä Hitler aikanaan teki. Hänhän liitti sosialismi-tunnuksen oman puolueensa, kansallissosialistisen puolueensa nimeen.

Euroopan parlamenttien yhteinen elin Euroopan neuvosto hyväksyi vastikään äänin 99 puolesta 42 vastaan kannanoton, joka tuomitsi Neuvostoliiton ja reaalisosialismin aikakauden entisissä itä-blokin maissa ja vaati myös kaikkien Euroopan neuvoston maiden kommunistisia puolueita tuomitsemaan reaalisosialismin fasismiin verrattavana rikoksena. Samaiseen päätöslauselmaan jotkut kansanedustajat yrittivät saada tuomituksi myös koko kommunistisen ideologian ja sen kannattajat. Tällaisille äärioikeiston sorvaamille päätöslauselmille me emme tule antamaan mitään arvoa. Me revimme tuollaiset paperit. Tosiasia on, ettei maailma tule toimeen ilman kommunisteja. Ilman marxilaista ideologiaa ja politiikkaa maailma ei tule selviytymään ihmiskunnan eteen tulevista suurista haasteista.

Ennen kaikkea sosialidemokraattisen liikkeen kontolle menee ajatus, että työläisten ja kapitalistien edut olisivat jotenkin yhdistettävissä. Sen mukaan mitä paremmin kapitalisteilla menee, sitä paremmin pitäisi mennä myös työläisillä, ja että kun palkansaajat vain osaavat tinkiä palkkavaatimuksistaan riittävästi, niin lopputuloksena olisi työläisten parempi työllisyys, ja lopulta myös parempi elintaso ja elämä. Tämä sosialidemokraattien ajatus myös pyrkii poistamaan vastakkainasettelun yhteiskunnasta. Näillä selityksillä on aidolta työväenpolitiikalta ja myös vuoden 1918 työväenliikkeen tavoitteilta viety pois pohja ja perusta.

Niinistö sanoo, ettei meillä ole varaa kehittää ja ylläpitää ns. julkisia hyvinvointipalveluja. Hän kysyy, että ”mistä rahat”? Tässäkin hän kiertää tosiasiat. Suomessa on nyt varaa enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Yritysten voitot ovat kehittyneet ennätysmäisesti. Se, että meillä ei ole varaa, johtuu vain siitä, että noihin yritysten voittoihin ei ole haluttu tai uskallettu puuttua. Syynä tällaiseen kapitalistien riistovoittojen suojeluun on, ettei meillä tällä hetkellä ole tarpeeksi voimakasta kommunistista liikettä.

Tunnus ”Vastakkainasettelun aika on ohi” osoittautuu luokkayhteiskunnan hallitsevan luokan tunnukseksi ja toivomukseksi.

Niinistö nähtävästi myös katsoo, että asiat ovat oikein ja luonnollisesti, kun kapitalistit ryöstävät itselleen työläisten työn tulokset, kun työläiset raatavat pitkiä työpäiviä pienellä palkalla tai tekevät pätkätöitä. Myös työttömyys lienee Niinistön yhteiskunnassa luonnollista, koska kapitalistithan tarvitsevat sitä. Kuitenkin Niinistö porvarille häveliäästi myöntää, että työntekoa ja työläisiä sentään tarvitaan, että ei yhteiskunta pysy pystyssä pelkällä pörssikaupalla.

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- ❑ Maksettu tilille OKO 554114-227966
- ❑ Lehti laskuttaa

Sukunimi Etunimi

Lähiosoite Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Presidentinvaalit - markkinavoimien ajanvietettä median käyttöön

Presidentinvaalit on pidetty ja tuloksen tiedämme. Vaalien toisella kierroksella istuva presidentti Tarja Halonen voitti Sauli Niinistön, mutta vain pienellä marginaalilla prosentein 51,8% - 48,2%.

Vaalin ensimmäisen kierroksen keskeinen tulos oli siinä, että Demarien ja Vasemmistoliiton Halonen ei kyennyt ratkaisemaan suoraan vaalia, mikä tosin oli oletettavaa, kun ehdokaslistalla oli 7 muutakin ehdokasta. Vaalien edellä esitetyt odotukset, että hän selviäisi suoraan läpi, olivat jo alun perin epärealistisia. Halosen äänimäärä jäi reilusti alle vaaditun 50 % annetuista äänistä (46,3). Toinen keskeinen tulos oli pääomapiirien ehdokkaan Sauli Niinistön (24,1) nouseminen toiselle kierrokselle ohi Keskustapuolueen Vanhasen (18,6). Kolmas seikka oli, että oikeistopopulistinen Perussuomalaisten Timo Soini ylsi 3,4 % kannatukseen.

On syytä pohtia mitä nämä ensimmäisen kierroksen luvut kertovat. Ensimmäiseksi on nähtävä, että valtapuolueiden ja niiden asettamien ehdokkaiden politiikassa ei löydy suurtakaan eroa. Ne edustavat yhtä ja samaa uusoikeistolaista EU-suuntausta, jolle kukaan ei kykene eikä uskalla esittää vaihtoehtoa. Matti Vanhanen ei saanut liikkeelle Keskustan äänestäjiä, koska hänen esiintymisensä EU- ja Nato- kysymyksissä ei vakuuttanut niitä äänestäjiä, jotka ovat kokeneet Vanhasen olevan näissä asioissa linjaton ja periksiantava. Sama “tauti” vaivasi Halosen äänestäjäkuntaa. Häneltäkään ei saatu selkeää kantaa juuri mistään.

Vaaleissa ratkaisi paljon media, etenkin televisio. Huomionarvoista oli, ettei TV:n vaaliohjelmissa juurikaan käsitelty Suomen nykyisiä todellisia ongelmia kuten työttömyyttä, maaseudun autioitumista eikä muita EU-politiikan kielteisiä seurauksia. Nato-kysymys oli paljon esillä, mutta siihen ei saatu kuin muutama selkeä vastaus. RKP:n Henrik Lax halusi Suomen mitä pikimmin Natoon, Kristillisten Bjarne Kallis ja Kokoomuksen Sauli Niinistö olivat Nato-myönteisiä. Keskustan Matti Vanhasen, samoin kuin Vihreiden Heidi Hautalan kannanotot Natoon olivat ympäripyöreitä. Halosella kanta oli varauksellinen, mutta ei kielteinen. Vain Perussuonalaisten Timo Soinilla kanta Natoon oli yksiselitteisen kielteinen.

Vaalien koomisin tapaus oli, kun Suomen Nato-myöteisimpänä tunnetuksi aikaisemmin itsensä tehnyt Paavo Lipponen kehotti äänestämää Tarja Halosta, koska ”Niinistö voi viedä Suomen Natoon”. Niinistö kommentoi tätä Lipposen ulostuloa TV:n vaaliohjelmassa, että ”vain Lipponen tietää mitä hän ajattelee – jos tietää sitä itsekään”. Toinenkin heitto tenteistä jäi huomioon. Se, kun Haloselta kysyttiin, milloin hän alkaa oikoa Bushin puheita hänen solmionsa sijaan!

Presidenttiehdokkaiden tällaista taustaa vasten ja tulevaisuutta silmälläpitäen onkin nostettava esille, miksi aidot työväenhenkiset puolueet, maaseudun talonpojat ja pienyrittäjät sekä muut EU:n ja Naton vastustajat eivät saaneet asetettua omaa ehdokastaan. Tämän anteeksiantamattoman puutteen yhtenä perussyynä voidaan tietenkin pitää EU:n ja NATO:n vastaisten järjestöjen omaa hajanaisuutta. Tähän meidän tulee saada korjaus niin, että tilanne ei enää toistu. Nyt tätä linjaa pääsi edustamaan vain Perussuomalaisten Soini, jonka rasitteena on oikeistopopulismi, työväenliikkeen vastaisuus ja rasistiset mielipiteet. Hän kykenikin lisäämään huomattavasti kannatustaan.

Kun tarkastelemme viime vuosien parlamenttivaaleja, on niissä toistunut kuvio, jossa keskeisimmät EU-puolueet ajavat samaa politiikkaa, mutta osa niistä saa olla vuorollaan “levossa oppositiossa” ja harjoittaa sieltä naamioitua “oppositiopolitiikkaa”. Tämä kuvio toistui näissäkin vaaleissa. Niinistö kykeni mobilisoimaan oikeistolaiset Naton ja EU:n kannattajat uurnille selkeällä esiintymisellään Nato- suuntauksen ja EU-politiikan puolesta. Kannattajiensa hämäämiseksi Halonen ja Vanhanen joutuivat puolestaan esiintymään näissä asioissa epäselvästi ja äänestäjät jäivät kotiin.

Mutta Niinistön puolesta puhui vielä yksi seikka: Noustessaan valtaan 30- luvulla oli hitleriläisten keinona Saksassa voimakas propaganda ja demagogia. He myös esiintyivät työväen puolueena nimittämällä puolueensa kansallissosialistiseksi ja jopa arvostelivat kapitalismia ja lupasivat luokkavastakohtaisuuksien poistamista ja tasa- arvoa. Tällä pyrittiin kosiskelemaan työväestöä ja myös onnistuttiin. Meillä Suomessa tänään perinteinen työväenpolitiikka puuttuu kokonaan. Jos vaikkapa Vanhanen tai Halonen olisivat esiintyneet perinteisin palkansaaja- tai viljelijäväestön tunnuksin, olisivat he joutuneet törmäyskurssille EU- politiikan kanssa ja tällaiseen he eivät uskaltaudu.

Niinistölle esiintyminen “työväen presidenttinä” tehosi osaan äänestäjistä. Varmasti myös osa syrjäytyneestä palkansaajaväestöstä uskoi Niinistön propagandaa, koska se esitettiin “niin korkealta taholta”. Ja tämä selittää Niinistön kokoomuksen perinteistä äänestäjäkuntaa korkeamman kannatuksen. Jopa esimerkiksi Helsingin Myllypurossa, jossa väestö on todella joutunut kärsimään kovan EU-politiikan seurauksista, eräillä äänestysalueilla Niinistön kannatus hipoi 30 % lukemia.

Meidän todellisen työväenpolitiikan kannattajien tulisi vakavasti arvioida sitä, että Niinistön kampanja “työväen presidenttiehdokkaana” meni kansaan lähes täydestä. Saamansa ison äänimäärän lisäksi tätä osoittaa se, että toisella kierroksella Halonen sai muilta ehdokkailta vapautuneista äänistä Niinistöä huomattavasti pienemmän osuuden. Hänen äänimääränsä kohosi 46,3 %:sta 51,8 %:ttiin, kun Niinistön vastaavat luvut olivat 24,1 - 48.2 ja Vanhanen onnistui testamenttaamaan huomattavan osan äänistään Niinistölle. Jatkossa tämä testamenttaus tulee kuitenkin merkitsemään vaikeuksia Keskustalle, joka oli vaalien selkeä häviäjä.

Presidentinvaalit osoittivat jälleen kerran, että nämä olivat rahavaalit. Se, jolla on varaa lyödä pöytään vähintään miljoona euroa, kykenee käymään vaalikamppailua.

Halosen valinta presidentiksi ei mitenkään vähennä Sauli Niinistön kampanjassaan kovasti markkinoimaa aikomusta viedä päätökseen Suomen Nato-jäsenyyttä. Myös puheet eurooppalaisesta Natosta ovat palturia, koska se edellyttäisi, että EU:n sotilasmenot olisi nostettava lähelle samaa tasoa kuin ne nyt ovat USA:ssa. Ja USA:n sotilasmenot taas olivat v.2004 yli 450 mrd. dollaria, eli jokseenkin tasan puolet koko maailman sotilasmenoista. EU-mailla sotilasmenot ovat alle puolet USA:n sotilasmenoista. Eurooppalainen Nato edellyttäisi näin ollen sotilasmenojen kaksinkertaistamista ja maksaisi mahdottomia. Siinä ei olisi mitään järkeä. Maailman todellisena ongelmana ovat liian suuret sotilasmenot, siis Nato itsessään, oli se sitten USA-vetoinen kuten nyt, tai jakautuisiko se sitten myös Naton eurooppalaiseen pilariin.

Sauli Niinistö lupaili Nato-puheissaan, ettei Natoon mennä ilman kansanäänestystä. Nyt kun Tarja Halonen voitti, saamme seurata kuinka Nato-keskustelu tästä jatkuu eteenpäin. Jos eliitti alkaa viedä Suomea Natoon, välitetäänkö tuossa vaiheessa yhtään mitään kansan mielipiteistä?

Näin Antti näki tilanteen jo nelisen vuotta sitten

Suomi EU-talouden ajopuuna

Suomalaisten yritysten ulkomailla olevien työpaikkojen määrä on lisääntynyt 10 vuodessa yli 150 000:lla eli yli kaksinkertaiseksi nyt jo yli 300 000 työpaikkaan, asian, jotka kuvaamme Työvoima 2025-väliarviossa vuoden 2005 lopulta. Pekka Sauramo ja Ritva Pitkänen puhuvat tuoreessa tutkimuksessa samasta asiasta käsitteellä pääoman lähtö.

Pekka Tiainen

Suomen kansantalouden kannalta suurena vaaratekijänä on, että pörssiyritysten omistuksesta puolet ei ole enää Suomessa. Keskeisissä suuryrityksissä ulkomainen omistus on hallitseva. Niinpä amerikkalaiset eläkeyhtiöt viime kädessä sanovat esimerkiksi Nokian kohdalla, missä kaappi seisoo. Pääoman ja työpaikkojen lähdön ohella suurena vaarana on pääkonttorien lähtö, kun uudet omistajat niin haluavat. Nordea jo siirtää pääkonttorinsa Ruotsiin. Elqoteq kaavailee konttorinsa siirtämistä esimerkiksi Unkariin. Vikingin ja Siljan pääkonttorit ovat vielä toistaiseksi olleet Suomessa verohelpotusten takia. Vaikeus onkin, että kun pääkonttorit lähtevät, Suomi menettää niiden maksamat yhtiöverot ja paljon muita tuloja. Esimerkiksi Nordean konttorin lähtö merkitsee, että rahoitustarkastus RATA menettää valvontamaksunsa ja tärkeimmän tulorahoituksensa.

Suomessa ongelmat ovat seurausta useista viime vuosien päätöksistä. ETA-sopimuksella vuonna 1993 vapautettiin ulkomainen omistus. Pankkituet annettiin vastikkeettomasti, kun olisi voitu Norjan tapaan ottaa vastineeksi pankkien osakkeita valtiolle ja saada niiden arvon palautuessa varoja takaisin. Lipposen ensimmäisen hallituksen alkajaisiksi päätettiin 50 miljardin markan, 10 miljardin nykyeuron, leikkauksista sosiaaliturvaan ja palveluihin eikä varoja käytetty tehokkaasti työllisyyden hoitoon, jotta edes työttömyyden puolittamistavoite olisi toteutunut ja työttömyyden kustannuksia yhteiskunnalle ja työttömille vähennetyksi ja verotuloja lisää riittävästi paremman työllisyyden kautta. 1990-luvun lopulla tämä mahdollisuus menetettiin, kunnes ajauduttiin uuteen laskusuhdanteeseen 2000-luvun alussa ja vuosien 2002-2005 irtisanomisaaltoon. Yksityistämällä yhteiskunnan yritystoimintaa ja muita toimintoja on saatu tilapäisiä tuloja, mutta menetetty yritysten menestyksen aikaansaamaa verotuloa, jota on investoitu ulkomaille. Eläkerahastojen varoja alettiin sijoittaa osakkeisiin 1990-luvun lopun uuden pörssikuplan aikaan ja 2000-luvun alun osakemarkkinoiden romahdus toi niille suurtappioita, joita on paljolti haluttu peitellä. Suuntaamalla osakesijoituksia ulkomaille on jätetty ottamatta huomioon hyötyjä, joita paremmasta työllisyydestä kotimaassa kotimaahan suunnattujen sijoitusten ansiosta voidaan saada. Osa eläkerahastojen sijoituksista on myös mennyt Bushin sotien rahoittamiseen, koska on lainattu Yhdysvaltoihin, ei valtion obligaatioiden, mutta osakesijoitusten kautta.

Vahvan markan politiikka oli yksi keskeinen syy Suomen 1990-luvun alun suurtyöttömyydelle. Tämä yleisesti jo myönnetään. Sen sijaan euron vahvistuminen (revalvoituminen) 50 %:lla 2000-luvun alun laskusuhdanteessa koetaan kiusalliseksi eikä sen vaikutusta irtisanomisiin ja pääoman lähtöön mielellään suoraan myönnetä. Kiinankin valuutan halpeneminen (devalvoituminen) suhteessa euroon on ollut seurausta siitä, että valuutta on kytketty halventuneeseen Yhdysvaltain dollariin. Tämä on kiihdyttänyt niin sanottua Kiina-ilmiötä. Euron vahvistuessa suomalaiset yritykset saavat viennistä vähemmän ja tuonti halpenee, jolloin tuotantoa ja työllisyyttä kotimaassa on vähemmän.

Suomi on joka vuosi maksanut EU:lle enemmän kuin sieltä on saatu. Jatkossa maksetaan 500 milj. euroa enemmän vuosittain eli 100 euroa vauvasta vaariin vuodessa. Varallisuusveron poistamisessa valtio menettää entisten alennusten lisäksi 150 milj. euroa vuodessa. Eriarvoisuus kasvaa. Yhtiöverokevennyksissä valtio menettää 500 milj. euroa vuodessa, perintöveron poistamisessa menisi toiset 500 milj. euroa. Päästökaupassa Suomi maksaa huonosti asioitaan hoitaville. Ydin-ja vesivoimalla toimivat energiayhtiöt Suomessa saavat ylimääristä hyötyä 500 milj. euroa. Kriisinhallintajoukkoihin ja sotilaalliseen yhteistyöhön NATO-maiden kanssa menee varoja. Irtisanomiset lisäävät yhteiskunnalle työttömyysmenoja ja menetetään verotuloja. Fortumin johdon optioihin meni 500 milj. euroa, joka on kerätty nostamalla sähkön hintaa 35 % ja vähentämällä työntekijöitä liki 4000:lla. Säästäväisyydestä puhutaan, mutta valtion kassa vuotaa kuin seula.

Ongelma siis on, että suomalaisessa talouspolitiikassa on tehty useita virheellisiä perusvalintoja ja on toimittu ajopuun tavoin. Onneksi sentään EU:n palveludirektiivin kohdalla ollaan pääsemässä ratkaisuun, että lyhemmissäkin työsuhteissa ulkomaisen työntekijän kohdalla on noudatettava kohdemaan, kuten Suomen työehtoja. Perusongelma kuitenkin on, että EU:n sisämarkkinajärjestelmä perustuu työn, pääoman, tavaroiden ja palveluiden vapaaseen liikkuvuuteen ja ajatus toimivista sisämarkkinoista kaikkien esteiden poistamiseen. Loppuun asti vietynä periaate tarkoittaisi, että ammattiyhdistysliike on kaupan ja liikkuvuuden este määritellessään työehtoja, jotka poikkeavat markkinoilla tapahtuvasta hinnoittelusta. Samoin myös julkisen vallan toimet ovat kaupan este. Tällä perustellaan julkisen vallan vetäytymistä talouteen vaikuttamisesta, mikä on myös taustalla yksityistämisessä.

Lähtökohtana on usko toimivaan markkinatalouteen, jossa uskotaan siihen, että yksityinen voitontavoittelu (tuotto osaketta kohti) johtaa tehokkuuteen ja kokonaisuuden ja kaikkien etuun. Aiemmin tätä ajattelua kutsuttiin thatcherismiksi ja reaganismiksi tai uusoikeistolaisuudeksi tai vanhan oikeistolaisuuden paluuksi, nykykeskustelussa neoliberalismiksi tai uudeksi talousliberalismiksi. Se voidaan myös nimetä uskoksi kapitalistisen markkinatalouden kaikkivoipaisuuteen.

Pekka Tiainen

Tilaa Kansan ääni

vain 15 euroa/ vuosikerta

Kannattaako persaukisen vaivautua?

Vaalit olivat ja menivät. Rahaa niissä paloi ruokottomat määrät. Siinä määrin, että vaaleista katosi viimeisetkin demokratian rippeet. Koko vaalitaistelu tuntui sirkukselta, jonka tunnukseksi sopii – persaukiset älkää vaivautuko!

Vaalikamppailussa puhuttiin kovin vähän politiikkaa. Niinpä suurpääoman äänitorvi otsikoi pääkirjoituksena, että molemmat ovat sen kannalta hyviä. Sitä todisti mm. se, että vaikka molemmat loppusuoralle päässeet ehdokkaat tiesivät kansan olevan yksituumaisesti Natoon liittymistä vastaan, niin siitä puhuttiin enemmän kuin mistään muusta.

Vanhastaan tiedetään, että politiikassa ei ole merkitystä sillä mitä puhutaan, kunhan puhutaan. Poliitikot ovat kautta maailman sivu saaneet mustan näyttämään valkoiselta. Niin halutaan käyvän tässäkin. Mitä enemmän puhutaan Natosta yleensä ja Nato-optiosta erityisesti, sitä nopeammin se muuttuu Natoon liittymispuheeksi. Niitä eivät isot pomot vielä uskalla pitää, mutta oikeiston pikkupoliitikot uskaltavat, kun heillä ei ole mitään menettävää.

❑ ❑ ❑

Vaalitaistelun aikana presidentti, presidenttiehdokas ja presidentti Tarja Halonen on luvannut, että uudella kaudella hän keskittyy aikaisempaa enemmän kotimaan asioihin. Niin oikein. Presidentillä on kiire, sillä hänen tuntemuksensa kotimaan asioista on varsin heikoissa kantimissa.

TV 2:sen Punainen lanka ohjelmassa hän sanoi, että nykyisellään Suomen tuotannosta puolet menee vientiin ja puolet kotimaahan. Niin ei ole. Kaudella 1990- 2004 tuotannosta viennin osuus kasvoi 43,5 prosenttiin ja tuonnin osuus 34,2 prosenttiin joten kotimaan osuus laski 53 prosentista vaivaiseen 22,2 prosenttiin. Tätä tarkoitti pääministeri Harri Holkerin mainostama hallittu rakennemuutos. Vapaakauppa oli EU:n jäsenyyden ennakkoehto. Se toi mukaan valtavan työttömyyden ja rajun muutoksen tulojakoon. Rikkaat rikastuivat ja köyhät köyhtyivät!

❑ ❑ ❑

Työttömyyden tuoman köyhtymisen tietäen uskotellaan, että kaikki ”ymmärtävät” ettei rahaa ole. Niinistö selitti ja Halonen myötäili, että on tehtävä työtä ja tuotettava, sillä vain siten syntyy jaettavaa. Mutta, kun kaikille ei anneta vakituista täyspäiväistä työtä ja kunnon palkkaa, on syytä katsoa, miten raa’an vajaatyöllisyyden aikana on syntynyt jaettavaa. Onko rahaa jaettavaksi?

Vuonna 2004 tuotettiin jokaisena työtuntina jaettavaa 42,03 euroa. Se oli 19,68 euroa enemmän kuin vuonna 1990. Siitä syntyi jaettavaksi 164,6 miljardia euroa (luvussa on mukana 34,7 mrd.e yritysten *verovapaita* varauksia). Jaettavan määrä kasvoi 68,7 miljardia euroa. Se on jokaista asukasta kohden 12 275 euroa. Jaettavaa on, ja joka ikinen vuosi, syntynyt entistä enemmän!

Ainoan ongelman muodostavat jakajien pyhä kolminaisuus; kokoomus, keskusta ja demarit. 80-luvulla valitusta linjasta he eivät ole horjahtaneet millin vertaa. Myös muut eduskuntapuolueet ovat sitä tukeneet horjumatta. Niinpä kaudella 1990- 04 tulonjakoa on rajusti muutettu eduskunnan ja suurpääoman toimesta. Palkkojen, sosiaaliturvan ja julkisen talouden osuuksia on supistettu ja suurpääoman osuutta kasvatettu 24,4 prosentista 40,0 prosenttiin. Muutos on 25,7 miljardia euroa *ylimääräistä* (!) *voittoa,* jonka hankkimisen poliitikot tekivät suurpääomalle mahdolliseksi.

Vastavalittu presidentti ”hakee uutta roolia rohkeana arvovaikuttajana”. Hän lupaa puuttua ainakin uusköyhyyteen, työttömyyteen, hyvinvointiyhteiskunnan palveluihin ja kansalaisten tasa-arvoa koskeviin asioihin. Siis; että päästäisiin edes vuoden 1990 tasolle, on presidentillä – jos hän on tosissaan! – edessään tulonjaon oikaisuprojekti. Se tarkoittaa, että kapitalistien kahmima *ylimääräinen* voitto palautetaan kansalle – se toisi jokaiselle, vauvasta vaariin, 4 916 euron arvosta menetettyä hyvinvointia!

❑ ❑ ❑

Vuoden 1990 jälkeen Suomesta on viety ulkomaille pääomia yhtä paljon kuin meillä on (ilman maa-omaisuutta) koko tuotantopääoman arvo. Siitä vain puolet on jonkinlaisessa turvassa suorina sijoituksina ja annettuina lainoina. Toinen puoli pyörii turvattomissa arvopapereissa, johdannaisissa ja pörssiosakkeissa. Ne ovat turvattomia sen vuoksi, että niiden markkina-arvo perustuu pelkkiin tulevaisuuden odotuksiin. Siksi niiden arvo ei ole todellinen. Niissä on runsain mitoin kuvitteellista arvoa, pelkkää ilmaa.

Esimerkiksi ylistetyn Nokian oma pääoma on 14,2 miljardia euroa, josta osakepääomaa on vaivaiset 280 miljoonaa euroa. Markkinoilla sen osakkeiden arvo on kuitenkin 66,4 miljardia euroa. Omaan pääomaan verraten markkina-arvossa on ilmaa 52 miljardia euroa. Osakepääomaan verraten sitä on yli 66 miljardia. Se on mahtava kupla, joita maailman suuryritykset ovat pullollaan!

Tämän kaiken kapitalistit tietävät. Siksi he houkuttelevat uusia *osakesäästäjiä*. He kaipaavat myös sinun ja minun tienaamia valtavia eläkerahastoja pörssiin. Pörssiin menevä lisäraha tukee ja nostaa osakekursseja sekä lykkää uhkaavaa jo pullottavien kuplien puhkeamista, pörssiromahdusta. Edellisestä kunnon romahduksesta on jo yli seitsemänkymmentä vuotta. Kun maailma on täynnä erilaisia uhkia ja kuplia, uusi romahdus kummittelee raha- ja pörssimaailman yllä.

❑ ❑ ❑

Presidentin vaaleissa paloi rahaa ruokottomat määrät. Katosiko vaaleista demokratia? Onko tultu aikaan, jossa vaaleissa yksin raha ratkaisee? Onko jouduttu sirkukseen, jonne persaukisten ei kannata vaivautua?

Vaikka vaaleissa rahan valta näyttää kasvaneen hurjaa vauhtia, niin ehkä sittenkin kaduilta ja toreilta löytyy se eespäin käyvä väki voimakas, joka haluaa, pystyy ja lopulta myös nujertaa kansaa sortavan rahan vallan.

Kai Kontturi

HK-ja pidot paranee.. mutta keiden pöydissä?

HK ruokatalon Turun tehdas, joka sijoittajaomistajien mielestä saa mennä, olipa sillä sitten kuinka suuri ja tärkeä merkitys Suomelle ja Turun alueelle.

Nyt ollaan lopettamassa tuotantoa HK ruokataloissa Turussa ja Tampereella, jotka saavat tuntea nahoissaan mitä tarkoittaa yksityinen tuotanto. Mitä on se, kun omistus ja työn tulokset ovat harvojen kapitalistien käsissä, mutta työn tekeminen kaikkien muiden. Tässä myös näkyy paljaana pelkistettynä valtion todellinen olemus niille, jotka eivät peitä silmiään totuudelta.

.Elintarvikeala on ollut jo pitkään keskittymisen tiellä ja se tietää kilometripaalujen loppumista sadoille alan työntekijöille. Nyt ei ole kyse kiinailmiöstä vaan nyt on kyse kylmästä kapitalismista, jonka perustotuus, monopolisoituminen jäytää alan yrityksiä, tuottajasta loppukäyttäjään asti. Keskittyminen on se, joka kannattaa sanoo kapitalisti, ja monopolit tätä myöten sen kuin kasvavat. Onko tämä kuitenkaan se ainoa tie, joka kapitalistilla on. Totuus asiassa on, että kapitalistiselta keskittymiseltä ei voida koskaan säästyä niin kauan kuin kapitalismi on se tekijä, joka määrää tuotantotapamme. Eli sen perustan, jolle yhteiskunta on järjestäytynyt tuottaakseen välttämättömät perustarpeemme, ruuan, vaatteet, asunnot, terveydenhoidon ja viihtymisen. Ja kuten huomaamme tästä, ei elintarvikeala ole yksin vaan se on osa prosessia, joka globaalissa tarkastelussa paljastaa maailman kehittymisen nurinkuriseen tilaan. Köyhät köyhtyvät ja rikkaat rikastuvat ja tämäkö ei ole vastakkainasettelua, jonka tuottavat juuri omistamisen taakse järjestäytyneet rikkaat. Puhukaa pukille, jos kyseessä ei ole perimmältään pelkkä kapitalismiin kuuluva keskittymisen mekanismi ja inhimillinen heikkous, ahneus...

Suomen Elintarviketyöläisten Liitto, SEL eli työntekijöiden ammattiliitto ja sen Varsinais-Suomen aluejärjestön aluesihteeri Erkki Rantamaa Turun Maariankadulla 6:ssa kerroksessa, ottaa minut vastaan valoisassa toimistotilassa. Pitkään emme ihmettele niitä näitä, kun jo olemme itse asian ytimessä eli missä nyt mennään elintarvikealalla Varsinais-Suomessa.

Rantamaalla on tarkat luvut hallussaan ja niistä näkee syyn huoleen, kun alan yritykset ovat väistämättömän kehityksen kovissa kourissa. Rantamaa kertoo itsekin entisenä lihanleikkaajana sen, jonka jo hyvin tiedämmekin - tuotannon keskittymisen tässä kilpailukyvyksi naamioituneessa tilanteessa. Emme pysty sitä välttämään - se on tämänkin alan pelisääntö ja totuus - että niin Turussa kuin Tampereella tulee useiden satojen työntekijöiden etsiä uusi ammatti toisilta aloilta, jotka myös keskittyvät ja tuottavat useita satoja uuden työn etsijöitä. Käsissämme ei ole pelkkä kriisi, vaan käsissämme on tämän tuotantotavan loppulaskenta ja matka uuteen tuotantotapaan tulee olemaan pitkä ja siksi myös hyvin vaikea. Emme tahdo vielä oikein uskoa sitä, että olemme hakanneet päätämme seinään hakatessamme sitä pelkän yksityisomistuksen varaan. Yksityisomistus on nyt kiihtyvää pääomaomaisuuden siirtoa turvaan oman turvallisuuden vuoksi ja syrjäytetyiltä piiloon, joille on jätetty rikkauden luominen eli työnteko ja nyt vielä siitäkin luopuminen huolineen päivineen.

Rantamaalla on edessään kovat neuvottelut poispotkittavien viimeisistä eduista, irtisanomispaketeista, joilla puskuroidaan tilanteen pahimmat kärjistymät. Työnantajapuoli ei ole asiasta tietenkään samaa mieltä, mutta vasta tulevat neuvottelut paljastavat, mikä on heidän viimeinen vastuunsa nyt syrjäyttämistään ihmisistä. Voidaan kuitenkin sanoa, että ilman ammattiliittoa ei olisi näitä neuvotteluja, olisi vain tyhjät seinät, jotka odottavat täällä Turun Kupittaalla puskutraktoreita uuden ja suuren Sampo-konserniin kuuluvan toimistotalon ja Turun urheiluhallin vieressä., vastapäätä IT-alaan keskittynyttä Data-Cityä. Alue on Turun teknologian tienviitta saavuttaessa Turkuun Helsingistä päin. Tämä Kupittaa on Turun Pasila, sillä siellä junat pysähtyvät viimeistä kertaa niiden kiidättäessä väkeä entisestä pääkaupungista pois. Erkki Rantamaa kertoo, että 450 ihmistä jää työttömäksi työnhakijaksi, heille ei ole korvaavia töitä tiedossa samalla alalla, vaan uudelleenkouluttautuminen ja työttömyysjonoihin joutuminen on useiden kova kohtalo. Nyt, kun meillä ei ole entisaikojen tapaan työväen solidaarisuuskaan parhaassa tolkussaan, yhteiskunnallisen ahneuden vietyä sen mukanaan, on ihmisten selviämistarusto saamassa uuden luvun, jonka ylöskirjoittaminen on jo sitten historiaa.

HK:n pääluottamusmies Marko Laakso, jonka joudun tapaamaan Data-cityn luona olevassa kahvilassa, koska vain työnantajapuolella on oikeus neuvotella haluamiensa tahojen kanssa tehtaan alueella. Marko Laakso on kiireinen mies, sillä neuvottelut ovat menossa irtisanomispaketeista ja kaikesta muusta mitä tulee huomioida joukkoirtisanomis- ja tehtaan lopettamistilanteessa.

Hänellä on huoli mielessään ja suuri kiire kantapäillään, sillä nyt tulee

SEL:lin Varsinais-Suomen aluejärjestön aluesihteeri Erkki Rantamaa

onnistua hoitamaan tämä tehtävä ihmisten kannalta parhaaseen mahdolliseen lopputulokseen ja se ei ole helppoa se. Vastakkain on omistajien ahneus ja työtekijöiden toimeentulo ja nämä ovat asioita, jotka eivät kohtaa toisiaan koskaan muulloin saman pöydän ääressä. Marko Laakso kertoo minulle puhelimitse, että neuvottelut eivät ole tuottaneet tuloksia ja niissä ei ole vielä mitään uutta kerrottavaa. Yritetään tehdä irtisanomispaketteja, mutta suurta halua työnantajapuoli ei todella osoita.

HK- konserni on LSO:n omistama jättiläiskokoinen elintarviketuotantolaitos Suomessa, jonka tuotteet ovat kaikkien meidän pöydissä ja tunnemme ne parhaiten Forssan tuotenimillä. Forssan ja HK:n tuotteet ovat olleet edullisia ja hyviä, niissä on suuren osaamisen leima ja nyt siitä tulee satojen luopua. Ja kuten tunnemme, keskittyminen ajaa kilpailijoita myös keskittymään, joista Atria on yksi, joka ei voi välttyä vastaavalta kehitykseltä, jos se aikoo olla olemassa. Kapitalistinen omistus on omistamisen jakamista harvoille ja vielä harvemmille ja työn ja huolien jakamista yhä useammille. Olemme täällä Suomessa selvinneet menneiden aikojen ammattiliittoon järjestäytyneiden työntekijöiden ansiosta kohtuullisesti - "vain" viidesosa kansasta on syrjäytetty lopullisesti turvallisesta elämästä. Porvaripuolen ja omistajapiirien puheista ja teoista huolimatta miljoona ihmistä elää syrjäytyneenä nyky-Suomessa, tämä on suurempi luku kuin koskaan meidän itsenäisessä historiassamme.

Vastakkain asettelun aika on alkanut uudelleen, sen toteaa jo Sauli Niinistökin piilottaessaan tämän tosiasian, vastakkaisen vaaleja väritävän tarkoitushakuisen väittämänsä taakse. Vastakkainasettelu on järjestäytymisasteen kasvua, se on vielä ammattiliitoista syrjässä olevien etsiytymistä joukkoon ja se on työväenaatteen tietoisuuden ja yhteishengen kasvua kaikissa vasemmistopuolueissa. Vastakkainasettelu on ainoa tie katkaista jatkuva kurjistumisen kierre, se on ollut sitä ennen ja se on sitä nyt. Vastakkainasettelu on ensisijassa jättiomaisuuksien yhteiskunnallistamista ja niiden haltuunottoa mm. ammattiliittojen kautta, jotta pääomien katoaminen pysähtyy ja pääomat pysyvät niiden todellisilla luojilla, työläisillä. Tällöin ei myöskään tuotantojen keskittymisen pakko ole tuotannollinen pakko, vaan voimme palauttaa pientuotantoa maakuntiin ja turvata näin koko maan tulevaisuus.

Kyse on lopultakin siitä, otammeko haltuumme luomamme pääomat vai annammeko tämän kansallisen varantomme yksityisten kapitalistien poiskuljetettavaksi.

Kansanääni Turku
Hannu Rainesto

Salon Sokeritehdas sai EU:n tappotuomion

Tämäkään tehdas Salossa ei ole sijoittajille mieleen, vaikkei tehtaassa itsessään mitään vikaa olekaan.

EU- jäsenyyden mukanaan tuoma teollisuuden ja tuotannon siirtyminen ulkomaille jatkuu. Ilmoitus Salon sokeritehtaan sulkemisesta saatiin äskettäin. Tanskalaisen Daniscon omistama Sucros keskittää kaiken sokerin tuotannon Säkylään ja Sucros myy kolmanneksen Suomen sokerijuurikaskiintiöstä EU-komissiolle.

Tämä kaikki on tulosta EU:n komission ajamasta sokeriuudistuksesta, jossa voimakkaalla sokerin hinnan laskulla pyritään sopeuttamaan EU:n sokerintuotanto maailmankauppajärjestön (WTO) vaatimiin raameihin. Keskustelimme asiasta mm. Salon sokeritehtaan pääluottamusmiehen **Timo Jousikiven** kanssa. Hän kertoi, että tehtaalla on 62 työntekijää, joiden osalta YT- neuvottelut alkavat lähipäivinä. Työntekijäpuolella keski- ikä on noin 45 vuotta, joten läheskään kaikkia ei voida sijoittaa eläke- tai työttömyysputkeen. Mahdollista olisi sijoittaa vapautuvaa työvoimaa yhtiön muihin laitoksiin Säkylään, Naantaliin, Jokioisiin tai Kirkkonummen Kantvikiin, mutta useimmilla on koti Salossa, josta käsin työmatkat muodostuisivat liian pitkiksi.

Jousikivi myös ihmetteli sitä, että Suomi, joka tuottaa vain 70 % omasta sokerintarpeestaan, joutuu luopumaan tuotannostaan rikkaampien Euroopan sokerintuottajamaiden hyväksi. Nyt kun kolmanneksesta maamme sokerijuurikaskiintiöstä luovutaan, kattaa tuotantomme vain 50 % omasta tarpeestamme ja näin meidät EU:n toimesta pakotetaan sokerin tuojamaaksi. Ihmetystä Jousikiven mukaan herättää myös se, että viljelijöille on maksettu tuotantotukea 350 •/ha mikä tekee kaikkiaan 8-9 milj. •. Kuitenkin EU- puheenjohtajuuskausi tulee maksamaan maallemme n. 50 milj. •.

On aivan järjetöntä purkaa täysin toimiva ja automatisoitu tehdas jonka hinta on arvioitu sadanviidenkymmenenmiljoonan euron arvoiseksi ja missä tehtiin vielä viime syksynä useita tuotantoennätyksiä.

Sokerijuurikkaan viljelyllä on varsinkin Varsinais-Suomen viljelijöille suuri merkitys. Se antaa tänään leivän n. 4000 ihmiselle ja tähän nyt isketään varsin kovakouraisesti. Sokerintuotannolla on vahvat perinteet. Salon tehdas avattiin v. 1918 ja mm. rannikkoseudulta kuljetettiin maantiekaluston puuttuessa vesiteitse juurikasta Salon tehtaalle.

HM/KÄ

Euroopan Neuvosto kommunistivainojen kannalla

Riiassa sijaitsevaan Kommunismin vainojen museoon ei tahdo löytyä vankaa todistusaineistoa millään. Sensijaan fasismin vainoja koskien tälaista vaikeutta ei ole. Vain muutaman kymmenen kilometrin päässä Riian keskustasta sijaitsee Salaspilsissä toiminut toisen maailmansodan aikainen museoitu keskitysleiri. Tämän muistomerkin vallanpitäjät haluavat vaieta kuoliaaksi. Se ei saa mitään varoja valtiolta ja toimii vain keskitysleirin entisten vankien vapaaehtoistyön turvin.

Euroopan parlamenttien neuvosto, EN, hyväksyi keskiviikkona 25. tammikuuta äänin 99 – 42 kannanoton, joka tuo mieleen 30-luvun kommunistivainot. Euroopan Neuvostoa ei saa sotkea Euroopan unionin neuvostoon, joka on EU:n päättävä elin ja joka koostuu EU:n jäsenvaltioiden ministereistä aina kulloinkin käsiteltävästä aiheesta riippuen.

Euroopan neuvosto sen sijaan on eurooppalaisten maiden parlamenttien edustajista koottu elin. Se on perustettu v. 1949 ja siihen kuuluu tällä hetkellä 46 maata. Vain Valko-Venäjä ei ole mukana tässä neuvostossa. Suomi liittyi EN:ään v. 1989.

Neuvosto tuomitsi kannanotossaan "totalitaaristen kommunististen valtioiden rikokset". Neuvosto ilmaisi kannanotossaan, että nämä loukkaukset käsittivät salamurhia, joukkomurhia ja teloituksia, kuolemia keskitysleireillä, nälkää, karkotuksia, kidutusta, orjatyötä, ja muuta joukkoluonteista terrorismia. Näihin uhreihin kuului entisen Neuvostoliiton kansoja sekä lukemattomia muiden maiden kansalaisia, sanoivat parlamentaarikot.

He myös vaativat Euroopan neuvoston maiden kaikkia kommunistisia ja jälki-kommunistisia puolueita, jotka eivät ole tehneet pesäeroa kommunismiin ja heidän oman puolueensa historiaan, tuomitsemaan nämä väitetyt rikokset.

"Kommunismin rikokset" tuomitseva päätöslauselma sai alkunsa Baltian maiden äärioikeistolaisista piireistä. Niiden edustajat vaativat kommunistisen järjestelmän ja kommunistisen ideologian tuomitsemista rikoksena ihmisoikeuksia vastaan. Tähän täkyyn tarttui ruotsalainen oikeistopoliitikko Göran Lindblad ja sai aikaiseksi kyseisen päätöslauselman käsittelyn EN:ssä.

Kannanotto nojaa Kommunismin mustaan kirjaan

Hyväksytyksi tullut päätöslauselma nojaa Kommunismin mustassa kirjassa esitettyihin täysin perättömiin lukuihin "totalitaaristen kommunististen maiden vainoista". Siinä väitetään kommunistien uhrien luvuksi 94 miljoonaa ihmistä. Tällaisille luvuille nyt hyväksytty kannanotto sitten rakentaa väittämänsä. Luvuissa ei ole mitään järkeä. Jos ensimmäisessä maailmansodassa kuoli 20 miljoonaa ihmistä ja toisessa 50 miljoonaa ihmistä, niin äärioikeisto löytää vielä näiden lisäksi jostakin 24 miljoonaa uhria, jotka kaikki nekin se listaa yksinomaan kommunismin uhreiksi. Kysymys tällaisten lukujen esittämisestä ei perustu tosiasioihin, vaan on silkkaa viholliskuvien luomista.

Kannanotto ei esimerkiksi mainitse sanaakaan siitä, että molemmat maailmansodat olivat imperialististen maiden sytyttämiä ja niiden uhrit pitäisi laskea sodan sytyttäneiden piikkiin – imperialistisen Ranskan ja Englannin, mutta ennen kaikkea fasistisen Saksan kontolle. Tuomitsematta jäi myös USA:n käymät ja aiheuttamat satakunta sotaa uhreineen reilun sadan vuoden aikana, viimeisimpänä USA:n hyökkäys Irakiin.

Neuvostoliiton poliittisen taistelun uhrien lukumäärän äärioikeisto liioittelee ankarasti. Vallankumouksen jälkeisen sisällissodan ja ulkovaltojen hyökkäyksen seurauksena menehtyi luotettavien lähteiden mukaan 7 miljoonaa ihmistä, jotka tosiasiassa olivat kommunismin vihollisten uhreja. Tätä lukua ei kukaan ole asettanut kyseenalaiseksi. Sen sijaan kun Kommunismin musta kirja puhuu kymmenistä miljoonista kommunismin uhrista Neuvostoliitossa, niin tosiasiassa tuosta luvusta on pudotettava ainakin yksi nolla pois ja silloinkin on muistettava, että Neuvostoliitto eli tuolloin sisällissodassa, jossa luodit lensivät molempiin suuntiin. Ihmisiä kuoli myös paljon erilaisiin kulkutauteihin, jotka myös on väitetty kommunistien uhreiksi. Vertailun vuoksi Suomen kansalaissodan jälkeisessä valkoisten suorittamassa kostossa surmansa sai 30.000 suomalaista työläistä. Ilmeisesti kyseinen kannanotto laskee nämäkin kommunismin uhreiksi.

Neuvoston kokouksessa kannanottoon yritettiin saada myös koko kansainvälisen kommunistisen liikkeen tuomitseminen ja "kommunistien rikosten" tutkiminen jokaisessa maassa erikseen. Tällainen lisäys ei kuitenkaan mennyt läpi. Tosin kannanottoon edelleenkin jäi maininta, että kaikkien kommunististen puolueiden eurooppalaisissa maissa olisi tehtävä selvä pesäero omaan historiaansa, tuomittava reaalisosialismi ja siirryttävä "demokratian ja ihmisoikeuksien" kannalle.

Merkittävää oli, että neuvoston lähes kaikki 33 venäläistä edustajaa äänestivät EI kannanotolle. Vain äärioikeistolainen Zhirinowski äänesti kannanoton puolesta.

Suomen valtuuskunta hajosi äänestyksessä

Suomen valtuuskuntaa Euroopan Neuvoston kokouksessa johti sosialidemokraatti Mikko Elo, joka selkärankaa osoittaen ei kannattanut julkilausumaa vaan piti sitä Venäjän sisäisiin asioihin puuttumisena, "johon hän ei lähde". Elon mukaan tällaisten asioiden tutkiminen ja tuomitseminen on historioitsijoiden tehtävä, Euroopan Neuvostolle tällaisten kannanottojen tekeminen ei kuulu, koska ne eivät johda mihinkään. Elolle moitteena voi sanoa, että häneenkin oli mennyt täydestä Kommunismin mustan kirjan mustamaalaukset. Hänkin puhui 94 miljoonasta kommunismin uhrista.

Suomella on Euroopan Neuvostossa 10 jäsentä, viisi varsinaista ja viisi varajäsentä, tunnetuimmat nimet ovat Sirkka-Liisa Anttila, Kaarina Dromberg, Kimmo Sasi, Sinikka Hurskainen ja Markku Laukkanen. Suomalaisten edustajien äänet hajosivat äänestyksessä. YLE 1:n aamuteeveessä tentattiin Eloa ja Drombergia. Dromberg vaati tiukasti "kommunismin rikosten" tuomitsemista ja ihmetteli, että miksi sitten natsismi tuomitaan, jos kommunismia ei tuomita. Hän myös vaati Suomeenkin perustettavaksi kommunismin uhrien museoita, "jotta nuoriso saisi tietoa historiasta". Tällainen museo löytyy mm. Latvian pääkaupungista Riikasta. Mainitussa museossa itsekin käyneenä allekirjoittanut totesi tuolloin, kuinka vaikeaa on tehdä tikusta asiaa. Kommunismin vainoista ja uhreista museossa kyllä puhuttiin, mutta kunnon todisteita niistä ei tahtonut löytyä millään. Hatara soutuvene sentään, jolla joku onneton oli yrittänyt soutaa kommunismia pakoon. Aivan Riikan vierestä sen sijaan löysimme museoituna Salaspilisin keskitysleirin, joka oli tullut kymmenien tuhansien fasismin uhrien kohtaloksi. Tästä keskitysleiristä Latvian nykyinen poliittinen johto ei ole halunnut tietää mitään.

Tällaisten kannanottojen raapustelijat ja kannattajat lyövät kirveensä pahasti kiveen, jos aikovat ryhtyä tosissaan vainoamaan kommunisteja. Se ei tule onnistumaan millään keinoin. Meillä on marxismi-leninismissä sekä kommunistisen ja työväenliikkeen historiassa koko ihmiskunnan ja sen tulevaisuuden kannalta liian arvokas perintö hukattavaksi. Historiasta kyllä löytyy aikanaan totuus myös reaalisosialismista, mutta se ei tule olemaan ollenkaan sellainen, kuin nämä Euroopan neuvoston kannanoton ja Kommunismin mustan kirjan kannattajat uskovat.

Reijo Katajaranta

"Päätös avaa oven Hitlerin ja Himmlerin aaveille"

Kreikkalainen kuuluisa säveltäjä Mikis Theodorakis

Oheinen artikkeli on julkaistu ruotsalaisessa "Proletär" -lehdessä 18.1-2006. Tunnettu kreikkalainen säveltäjä Mikis Theodorakis on laatinut seuraavan julkilausuman koskien Euroopan Neuvoston antikommunistista päätöstä:

.

Euroopan Neuvosto on päättänyt pistää historian uusiksi. He pyrkivät esittämään uhrit ja hyökkääjät samanarvoisina. Sankarit sekoitetaan rikollisiin ja vapauttajat valloittajiin. Euroopan Neuvosto katsoo, että natsismin suurimmat viholliset, toisin sanoen kommunistit, ovat rikollisia ja verrattavissa natseihin! Euroopan Neuvosto katsoo, että kun natsit on tuomittu kansainvälisesti, niin kommunistit pitäisi myös tuomita kansainvälisesti. He esittävät, että kommunismi kriminalisoitaisiin.

He ajattelevat, että nykyisin "ei yleisessä tietoisuudessa ole riittävästi niitä rikoksia, joita kommunistiset diktatuurit ovat tehneet". Ja vielä nykyisinkin voivat "kommunistiset puolueet toimia laillisesti ja aktiivisesti monissa maissa, vaikka he eivät ole ottaneet etäisyyttä kommunistien rikoksiin".

Tämä on ennakkoilmoitus Euroopan Neuvoston tulevista kommunistivainoista Euroopassa. Ehkä tulevaisuudessa kommunistipuolueet julistetaan laittomiksi ja siten avataan taas ovet Hitlerin ha Himmlerin aaveille. Hehän aloittivat poliittisen uransa juuri vaatimalla kommunististen puolueiden kieltämistä ja sulkemalla heidät kuoleman leireihin..

Natsismi kärsi tappion, mutta he hukkuivat 20 miljoonan kommunistisen Neuvostoliiton kansalaisen vereen. Heidän uhreikseen joutui satoja tuhansia kommunisteja myös suurin joukoin Kreikassa. Kommunistit olivat vastarintaliikkeen etujoukkona Euroopassa.

Mutta nämä herrat Euroopan Neuvostossa haluavat palauttaa innolla ne vainomenetelmät, jotka kansan tietoisuus on historiallisesti tuominnut. He ovat kuitenkin tulossa jälkijunassa, kun "isoveli" USA on jo soveltanut niitä ajatuksia pyrkimällä tuhoamaan kokonaisia kansoja parhaaseen Hitler tyyliin, kuten Irakissa, jossa maa on raunioina ja suuret määrät irakilaisia lojuu vankiloissa, joissa heitä kohdellaan epäinhimillisesti.

Mittasuhteiltaan nämä rikokset Guantanamossa vastaavat hyvin Hitlerin kidutusleirejä ja siitä ei Euroopan Neuvostolla ole mitään huomauttamista. Kuinka joku voisi uskoa heidän rehellisyyteensä, kun he samanaikaisesti ovat katsoneet läpi sormien, kun CIA on lupaa kyselemättä lennättänyt vankeja erikoisvankiloihin kiduttaakseen vankeja?

Sellaisille ihmisille ei syyttäjän rooli ole paikallaan. Historia tulee tuomitsemaan "ison veljen" rikokset, jotka ulottuvat Vietnamista Chileen ja Etelä-Amerikasta Irakiin.

Esiinnyn enemmän kuolleiden kuin elävien nimissä, sillä nimet ovat minun kuolleiden kommunistitovereitteni nimiä, tovereiden, jotka joutuivat Gestapon kynsiin kuolemanleireille ja teloituspaikoille. He toimivat vapauttaakseen kansat natsismista. He halusivat juhlia vapautta.

Minulla on vain yksi sana näille Euroopan Neuvoston herroille. HÄVETKÄÄ!

Ateenassa 22.12.2005
Mikis Theodorakis

Käännös Wäinö Pietikäinen

EU:n perustuslain hyväksyminen olisi törkeä valtiopetos

Suomen valtiojohto on pääministeri Vanhasen johdolla ryhtynyt kiirehtiään EU:n perustuslain pikaista ratifiointia eli lopullista hyväksymistä. Vanhasen mukaan perustuslaki olisi hyväksyttävä ennen heinäkuussa alkavaa Suomen EU-puheenjohtajakautta.

Antti Pesonen

EU:n Vastaisen Kansanrintaman katutilaisuus Tikkurilassa. Tässä ihmiset allekirjoittavat nimiään EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Vanhanen & kumppanit torjuvat vaatimukset kansanäänestyksen järjestämisestä väittämällä, että EU:n perustuslaki ei tuo muutoksia Suomen asemaan eikä unionin perusluonteeseen. Tähän on ensiksi kysyttävä, että jos EU:n perustuslaki ei kerran muuta mitään, miksi sen kaatuminen Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä sitten aiheutti niin suuren metelin?

Tosiasiassa EU:n perustuslaki muuttaa monia asioita, jotka koskevat Suomen asemaa ja EU:n perusluonnetta. Ensiksikin perustuslailla perustetaan uusi Euroopan Unioni, joka "sovittaa yhteen jäsenvaltioidensa politiikat". Tämä uusi EU on "oikeushenkilö" – käytännössä valtio – joka voi solmia kansainvälisiä sopimuksia jäsenvaltioiden puolesta. Määräenemmistöpäätösten käyttöönotto EU:n päätöksenteossa tekee lopun pienten valtioiden nykyisistä pienistä vaikutusmahdollisuuksista kun veto-oikeus poistuu.

Perustuslaki sinetöi EU:n ja NATO:n kautta tapahtuvan sotilaallisen liittoutumisen, sillä "Unionin yhteinen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka käsittää unionin asteittain määriteltävän yhteisen puolustuspolitiikan". Kaiken lisäksi "Jäsenvaltiot sitoutuvat asteittain parantamaan sotilaallisia voimavarojaan".

Voidaan sanoa, että muutosten laatu korvaa määrän. Kysymys on Suomen valtiollisen aseman perusteista ja itse asiassa niiden hävittämisestä. Perustuslain määräykset jäsenvaltioiden talous-, työllisyys- ja sosiaalipolitiikan yhdistämisestä tuovat nekin toteutuessaan suuria muutoksia suomalaisten elämään.

EU:n perustuslaki ja muu lainsäädäntö ovat jäsenmaiden lakien yläpuolella. Suomalaiset unionin perustuslain kannattajat sanovat, että jo nyt EU:n lait ovat Suomen lakien yläpuolella. Tämä on totta, mutta nykyinen tilanne perustuu petokseen, jolla EU-jäsenyys myytiin suomalaisille 1994. EU-jäsenyys markkinoitiin itsenäisten valtioiden liittona, joka tuo työtä ja sijoituksia. Suomen piti säilyttää itsenäisyytensä, oma rahansa, talouspolitiikkansa ja liittoutumattomuutensa. Koko EU-prosessin aikana ei valtiojohtomme ole kertonut kansalaisille mistä EU:ssa on kysymys. Nyt tätä petosta pyritään jatkamaan torjumalla vaatimukset kansanäänestyksestä ja hyväksyttämällä eduskunnalla uuden EU:n perustuslaki.

Perustuslaki on vain valtioilla. Perustuslaki on laki, jossa määrätään valtion järjestysmuotoa ja toimintaa koskevat perussäännökset. EU:n perustuslaki täyttää tämän määritelmän. Suomen oman perustuslain mukaan Suomi on täysivaltainen, siis itsenäinen, tasavalta ja ylin valta Suomessa kuuluu Suomen kansalle. EU-Suomessa tämä perustuslakimme ydin ei enää toteudu, mutta se ei ole silti mikään peruste hyväksyä oman perustuslakimme yläpuolelle toista perustuslakia. Suomen perustuslain muuttaminen vaatii yhdessä eduskunnassa 5/6 enemmistön. Miten olisi laillisesti mahdollista hyväksyä sen yläpuolelle toinen perustuslaki pienemmällä enemmistöllä?

Kuitenkin unionin perustuslaki aiotaan hyväksyä eduskunnassa valtiosopimuksena yksinkertaisella enemmistöllä. Ei käy kateeksi niitä edustajia, jotka painavat hyväksymistä tarkoittavaa nappia, sillä Suomen liittäminen toisen valtion osaksi on törkeä valtiopetos.

EU:n perustuslain hyväksymisessä on siis kysymys vallan siirtämisestä unionille. Omaan perustuslakiimme kirjattu ylimmän vallan kuuluminen Suomen kansalle on luovuttamaton oikeus. Tällä perusteella on selvää, että EU:n perustuslakia ei voida hyväksyä Suomessa laillisesti millään menettelyllä.

Vähintä mitä voimme vaatia, on kansanäänestyksen järjestäminen EU:n perustuslaista, jotta kansalaiset voisivat täälläkin puolustaa oikeuksiaan ja saada vihdoin tietää, mistä tässä asiassa on kysymys.

Joka tapauksessa täytyy muistaa, että työ Suomen valtiollisen itsenäisyyden ja aidon kansanvallan palauttamisen puolesta jatkuu kunnes se on voitettu.

Antti Pesonen
Itsenäisyyspuolueen puheenjohtaja

Pääministerin käskynjako

Ministerit Matti Vanhanen, Erkki Tuomioja ja Mari Kiviniemi selvittävät Suomen Eu-puheenjohtajakauden päätavoitteita. Ne ovat EU:n perustuslain ja palveludirektiivin hyväksyminen.

Pääministeri Matti Vanhanen järjesti 2. helmikuuta tiedotus- ja keskustelutilaisuuden kansalaisjärjestöille Smolnan talossa Helsingissä. Tilaisuuden aiheena oli kuulla kansalaisjärjestöiltä evästyksiä Suomen heinäkuussa alkavaa EU:n puheenjohtajakautta silmällä pitäen. Paikalle olikin saapunut reilut 70 eri kansalaisjärjestöjen edustajaa.

Allekirjoittanut edusti tilaisuudessa EU:n Vastaista kansanrintamaa. Vastaajien puolella olivat Vanhasen lisäksi ulkoministeri **Erkki Tuomioja** sekä ulkomaankauppa- ja kehitysministeri **Mari Kiviniemi.**

Tilaisuuden aluksi Vanhanen teki jo selväksi, että hän haluaa Suomen eduskunnalta mitä pikimmin hyväksynnän EU:n perustuslaille niin, että Suomi voisi ratifioida "tuumaustauolla" olevan perustuslain sellaisenaan ilman mitään muutoksia siihen ja mahdollisimman nopeasti. Toinen Vanhasen johtoajatus oli, että Suomen tulisi puheenjohtajakaudellaan ajaa mahdollisimman tehokkaasti läpi vielä jäissä olevaa palveludirektiiviä. Palveludirektiivin voimaansaattamista Vanhanen perusteli palvelualojen työllisyyden parantamisella, vaikka eiköhän perimmäinen tarkoitus sittenkin ollut ay-liikkeen vaikutuksen vähentäminen palvelualoilla ja työläisten etujen polkeminen.

Tilaisuuden pääantina oli, että niin kauan kuin kysymykset olivat "vaarattomia", esim. Suomen kehitysyhteistyötä tai ihmisoikeuksia käsitteleviä, Vanhanen ja muut ministerit kommentoivat asioita auliisti mutta usein ympäripyöreästi. Mutta kun kysymykset sisälsivät kritiikkiä itse Suomen EU-jäsenyyttä kohtaan, silloin kritiikki valui Vanhaselta pois kuin vesi sorsan selästä. Näissä asioissa tilaisuus muistutti enemmänkin käskynjakoa. Yksi tällainen kysymys oli VSL:n Veli Karhun kysymys, näkeekö Vanhanen mitään ristiriitaa EU:n perustuslain ja Suomen perustuslain välillä, eikö EU:n perustuslaki vie pohjan pois Suomen perustuslailta? Tähän Vanhanen aivan pokerinaamana ja ilman mitään perusteluja totesi, että hän ei näe mitään ristiriitaa EU:n perustuslain ja Suomen perustuslain välillä.

Allekirjoittanut kysyi Vanhaselta EU-politiikan taloudellisista vaikutuksista: " Tilastollisten lukujen mukaan teollisuus ei enää muutamaan vuoteen ole sijoittanut Suomeen. Sen sijaan ulkomaille on sijoitettu pääomia kokonaisuudessaan yhteensä jotain n. 260 miljardin euron edestä, joka on jokseenkin yhtä paljon mitä yrityksillä on sijoituksia Suomessa. Myös työtä on viety Suomesta, kun Suomen omavaraisuus on EU-politiikan seurauksena pudonnut n. 55%:sta lähelle 20 prosenttia. Se kaikki on pois Suomen työllisyydestä. Tästä syystä meillä on edelleenkin massiivinen työttömyys, pätkätyöt ja leikkaukset julkiseen sektoriin, terveydenhoitoon, sosiaaliturvaan, koulutukseen. Ja tämä on EU-politiikan seurausta.

Patenttivastaus tähän on ollut, etteivät sijoitukset ulkomaille ole pois Suomen työllisyydestä, mutta mielestäni ne erittäin merkittävällä tavalla ovat. Millä tavalla taattaisiin, että ennekuin yritykset lähtevät sijoittelemaan ulkomaille, pidettäisiin huolta kotimaisesta työllisyydestä ja hyvinvointipalveluiden säilymisestä. Aika keskeisellä sijalla tässä pitäisi olla myös Suomen omavaraisuusasteen palauttaminen takaisin sinne, missä se on ennen EU-politiikkaa ollut."

Vanhanen väitti, että Suomen investoinneista jää 40 % Suomeen ja 60% menee ulkomaille. Häntä säesti Suomen yrittäjien edustaja, joka sanoi Suomeen tulevien investointien määräksi 30 mrd. euroa. Olivatpa nämä prosentit ja miljardit mitä tahansa, niin sijoituksia tuotantoon ne eivät ole, vaan suurimmalta osin suomalaisten yritysten ostoja ja sijoituksia pörssiin. Suomen omavaraisuuden romahtamiseen Vanhanen ei ottanut muuta kantaa kuin että koulutusta ja osaamista tulisi lisätä ja yritysten toimintaympäristöä esim. verotuksella parantaa niin että ne jälleen kiinnostuisivat investoimaan Suomeen. Tässä asiassa ei hallitus kuitenkaan voi yhtään mitään tehdä.

Eipä voikaan. Olemmehan menettäneet päätösvaltamme omiin asioihimme EU:lle.

Reijo Katajaranta

Vappumarssi järjestetään myös vuonna 2006

Vasemmistoliitto järjesti v. 1993 viimeisen kerran Helsingissä perinteisen työväen vappumarssin, mutta hallituspuolueena se ei enää halunnut jatkaa tätä n. satavuotista työväen arvokasta perinnettä. Silloin se yritti testamentata tätä postia Helsingin työttömille. Yhdessä muiden kansalaisjärjestöjen tuella tämä vappumarssi työttömien nimissä v. 1994 järjestettiinkin. Mutta v. 1995 työttömien piiristä todettiin, että vappumarssin järjestäminen ei sovi työttömien järjestölle, koska "heidän tulee edustaa kaikkia kansalaispiirejä". Silloin v. 1995 lopullisesti organisoitiin Helsingin työväen vappumarssitoimikunta erilaisten kansalaisjärjestöjen yhteistyöjärjestöksi, joka otti tehtäväkseen Helsingin työväen vappumarssin järjestämisen. Näin haluttiin varmistaa se, että työväen vappumarssiperinne säilyy.

Työväen vappumarssi on pidettävä työväen vappumarssina, jossa nostetaan esiin työväen etuja puolustavat ja sodan vastaiset tunnukset. Marssissa on voitava myös osoittaa, että EU-politiikka ja jäsenyys ei palvele kansan etuja.

Matkan varrella vappumarssitoimikunnan työ on kohdannut erilaisia vaikeuksia. Koska vappumarssi alkoi jälleen kerätä yhä enemmän väkeä, Demarit ja Vasemmistoliitto päättivät v. 2000 järjestää ns. "karnevaalivappumarssin", jolla he halusivat tuoda "uutta ilmettä" vapunviettoon. Tähän vappumarssiin ei saanut tuoda hallituksen tai sen politiikan vastaisia tunnuksia. Ennakkoon oli tiedossa, että "karnevaalimarssi" oli tarkoitettu heikentämään vappumarssitoimikunnan vaalimaa työväen vappumarssiperinnettä. SKP:n Hakanen vaati tässä tilanteessa vappumarssitoimikuntaa luopumaan omasta vappumielenosoituksestaan demarien ja Vasemmistoliiton hyväksi. Tähän ei yhteisessä vappumarssitoimikunnassa suostuttu. Tästä suuttuneena Hakanen joukkoineen marssi ulos vappumarssitoimikunnasta ja ohjasi porukkansa hallitusta tukevaan "ilmapallomarssiin" saamatta kuitenkaan puheenvuoroa SDP:n ja Vasemmistoliiton vappujuhlassa. Näin SKP:n virallinen ääni ensimmäistä kertaa puolueen historiassa vaiennettiin. Kesyttämisyrityksestä huolimatta työväen perinteinen vappumarssi pidettiin onnistuneesti ja Hakasen joukot palasivat jälleen vappumarssitoimikunnan työhön.

Vaikeuksia Hakanen esikuntineen kasasi vappumarssitoimikunnan työlle myös v. 2001 yrityksellä kutsua helmikuussa -01 koolle rinnakkaisen vappumarssivalmistelun, mutta tämä yritys ei onnistunut. Sen jälkeen Hakanen esitti vappumarssitoimikunnan ulkopuolelle erillisen toimikunnan muodostamista, jolle annetaan tehtäväksi vappumarssin järjestäminen. Tämäkin katsottiin yritykseksi siirtää vappumarssin järjestäminen pois vappumarssitoimikunnalta, eikä tähän suostuttu. Vappumarssitoimikunnassa todettiin, että jos on järjestöjä, jotka eivät halua osallistua suoraan toimikunnan työhön, voidaan vappumarssi tarvittaessa järjestää yhteistyössä. Mutta omasta velvollisuudesta olla järjestämässä perinteistä työväen vappumarssia ei luovuta. Erilaisten vaikeuksien ja mutkien jälkeen vappumarssi järjestettiinkin yhteistyössä vappumarssitoimikunnan, Sosialistiliiton ja Ya Bastan kanssa (katso Työkansan Sanomien kirjoitukset 7/2000 ja 7/2001).

Vappumarssitoimikunnan työhön ovat myös ottaneet osaa useat ulkomaalaisten maahanmuuttajien järjestöt.

Viime vuosina vappumarssitoimintaan on tullut itsenäisesti mukaan myös Helsingin ammatillinen paikallisjärjestö (HAP), järjestämällä oman vappumarssinsa. Vappumarssitoimikunnan ja HAP:n kesken on vuosittain neuvoteltu siten, että molempien vappumarssit sujuvat yhteistyön hengessä rinnatusten.

Suuria vaikeuksia vappumarssin tielle on kasattu myös kuluvana talvena. Heti alkuun Juhani Lilja SKP:n Helsingin piirin päätökseen vedoten vaati, että puheenjohtaja Esko Auervuolle ja taloudenhoitaja Seppo Harjunpää oli erotettava tehtävistään. Samoin hän kantanaan ilmoitti, ettei vappumarssitoimikunnan tule järjestää vappumarssia, vaan ainoastaan vappujuhlan.

Vappumarssitoimikunnan toimintaperiaatteena on alusta saakka ollut, että päätökset pyritään tekemään yksimielisesti. Ratkaisevissa asioissa päätösvalta on ollut jäsenillä, joita ovat kaikki vappumarssitoimikunnan työhön osallistuneet ja sitä tukeneet kansalaisjärjestöt. Kuluvan vuoden ensimmäiseen kokoukseen (järjestäytymiskokous 9.1.06) oli Toivo Koiviston ja Juhani Liljan toimesta masinoitu perinteiseen 70- luvun malliin joukko yksityisiä tovereita valloittamaan vappumarssitoimikuntaa. Kokouksessa kuitenkin tehtiin selväksi, että vaikka perinteisesti yksityisillä tovereilla on kokouksissa puhe- ja aloiteoikeus, niin päätösvaltaa käyttävät ne järjestöjäsenet, jotka ovat mukana vappumarssitoimikunnan työssä. Vappumarssitoimikunnan kaltaisessa järjestössä tämä on sitä demokratiaa, jota Hakanen ei ilmeisesti ole koskaan ymmärtänyt. Kokous jumiutui heti alkuunsa kokouksen puheenjohtajakysymykseen. Siitä äänestettiin ja kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Esko Auervuolle äänin 11-2. Tämän jälkeen Juhani Lilja ilmoitti poistuvansa kokouksesta ja kehotti muitakin tekemään samoin. Hänen perässään marssivat ulos monet valloitusyritykseen osallistuneet toverit mm. Toivo Koivisto ja kokouksen sihteeri Risto Öörni. Tämän jälkeen kokous jatkui normaalisti. Vappumarssitoimikunnan puheenjohtajaksi valittiin Esko Auervuolle, varapuheenjohtajaksi Jukka Vaahtera, sihteeriksi Reijo Katajaranta ja taloudenhoitajaksi Seppo Harjunpää. Näiden lisäksi työvaliokuntaan valittiin Teuvo Kauhanen.

Tarina ei kuitenkaan päättynyt tähän. Vappumarssitoimikunta on tietoisesti perustamisestaan saakka pidetty rekisteröimättömänä järjestönä, jotta kaikki erilaiset työväen- ja kansalaisjärjestöt voisivat tasa-arvoisesti osallistua sen toimintaan. Tämän luottamuksen pettivät järjestäytymiskokouksesta Liljan ja Koiviston johdolla ulosmarssineet toverit, kun he jälleen "70- luvun mallia noudattaen" 11.1.06 kävivät vappumarssitoimikunnan "selän takana" jättämässä yhdistysrekisteriin "Helsingin työväen vappumarssitoimikunta" - nimellä rekisteröimisilmoituksen yrittäen näin viimeisenä keinona saada toimikunnan haltuunsa. Tämän epärehellisen teon motiiveja ei voi ymmärtää.

Mikä on se syy, joka johtaa Hakasen, Koiviston ja Liljan kaltaiset toverit näpertelyyn, mikä vie pohjan vappumarssitoimikunnan perusajatukselta kaikkien erilaisten järjestöjen tasa-arvoisena toimielimenä, se jää nähtäväksi.

Kuultuaan tästä, vappumarssitoimikunta kokoontui käsittelemään asiaa ja päätti jättää valituksen yhdistysrekisteriin menettelyn johdosta. Samalla kokous päätti myös rekisteröidä vappumarssitoimikunnan ry.:ksi. Yhdistyksen nimeksi päätettiin Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys.

Kävi tässä rekisteröimisasiassa niin tai näin, vappumarssitoimikunta jatkaa työtään varmistaen perinteisen työväen vappumarssin onnistumisen. Mutta samalla vappumarssitoimikunta haluaa toimia laajemminkin kansanvaltaisesti ajattelevan väen keskuudessa, edistämällä eri kansalaisperiirien yhteistyötä rauhantyöhön, ympäristönhoitoon ja demokraattisiin oikeuksiin liittyvissä kysymyksissä.

Vappumarssitoimikunnan osalta on todettava, ettemme ole tehneet mitään laitonta ja olemme varmoja, että Helsingistä löytyy edelleenkin suuri joukko kommunisteja, jotka haluavat työväen yhtenäisen vappumarssin. Vappumarssitoimikunnan organisoima vappumielenosoitus kokoontuu Hakaniemessä klo 10.00 alkaen. Marssi lähtee n. klo 11.00 HAP:in marssin jälkeen Kiasmalle. Vappumarssitoimikunnalla on kaksi päätunnusta: "kaikkien maiden proletaarit liittykää yhteen" sekä "sotaa vastaan". Järjestäydymme lippujemme ja banderolliemme kanssa näiden tunnusten taakse. Vappumarssitoimikunnan vappujuhla pidetään Kiasman aukiolla heti vappumarssitoimikunnan marssin saavuttua sinne.

Esko Auervuolle, Seppo Harjunpää, Jukka Vaahtera

Keinottelua eläkerahastoilla

Eläkerahastojen arvo ylittää yhdeksänkymmentä miljardia euroa. Sen pitäisi olla palkkatyöläisten ja eläkeläisten omaisuutta. Tosiasiassa eläkesäätiöt ja -vakuutusyhtiöt ja työnantajat pitävät sitä omana omaisuutenaan. Kymmenien miljardien eläkerahastot kiinnostavat kapitalisteja kaikkialla maailmassa. Kiinnostus kohdistuu kahtaalle. Yhtäältä se kohdistuu suoraan rahastojen omistukseen ja toisaalta keinottelupääomana.

Eräät yritysten ja lopetettujen säätiöiden varat onkin jo siirretty yrityksen omaksi omaisuudeksi. Toisaalla osakkeisiin, vaihtovelkakirjoihin ja muuhun keinotteluraahaan on sijoitettu vähintään 35 prosenttia kaikista varoista. Eläkevaroista lähes 70 prosenttia on sijoitettu ulkomaille.

Yksityisiä kapitalisteja kiinnostaa eläkelaitosten sijoitustoiminnan ohjaaminen. He haluavat lisätä voimakkaasti osakesijoituksia. Niitä perustellaan hyvällä tuotolla. Mutta kun markkinahintaisille osakkeille maksetaan osinkoina 3-5 prosenttia, ei osakkeiden tuottavuus ole kovin häävi.

Osakkeiden tuottavuus ei perustukaan osinkoon, vaan osakkeiden arvon nousuun. Mitä enemmän pörsseihin virtaa niiden ulkopuolelta uutta rahaa, sitä enemmän pörssikurssit nousevat. Pörssissä osakkeilla ei ole reaalista arvoa. Osakkeiden hinta muodostuu niiden kysynnästä ja toivottuun hintojen nousuun. Se on mahdollista jos pörssiin tulee sen ulkopuolelta lisää rahaa. Se lisää kysyntää, jonka vuoksi hinta nousee. Esimerkiksi osake, joka maksoi vuosi sitten 10 euroa, mutta kahden euron lisärahan ansiosta sen hinta on nyt 12 euroa. Hinta on noussut 20 prosenttia. Sitä sanotaan tuottavuudeksi.

Osakkeiden hinnan nousu on tuottavuutta vasta, kun osake on myyty uudella hinnalla ja rahat pistetty taskuun. Mutta, eläkerahoilla halutaan käydä jatkossakin osakekauppaa joten voittoa ei pistetä taskuun vaan se sijoitetaan uudelleen osakkeisiin toivossa, että lisärahaa virtaa pörssiin loputtomasti ja iankaikkisesti.

Jossain vaiheessa uuden rahan tulo pörssiin kuitenkin hidastuu, tyrehtyy ja lopulta kääntyy poispäin. Silloin kurssien kasvu hidastuu, pysähtyy ja lopulta laskee. Seuraa pörssiromahdus, jossa myös eläkevaroilla hankitut osakkeet menettävät arvonsa. Niin tapahtui mm. Yhdysvalloissa 20-30 lukujen taitteessa. Ja kansa maksoi viulut! Joitakin heikkoja ennusmerkkejä on jo silloin tällöin meilläkin nähtävissä. Helsingin pörssin hintaindeksi kävi 2000-luvun alussa yli 12 000 pisteessä, mutta putosi 5 000 pisteen tienoille. Nyt ylös ja alas heilahdellen se on kivunnut yli 8 500 pisteen.

Jonain päivänä pörssin romahdus on ilmeinen, sillä itse asiassa kaikki pörssissä oleva raha on täysin viratonta. Se ei tuota uutta arvoa. Se on vain omistuksen uudelleenjakoa. Siksikin sen on pakko romahtaa. Eläkerahastojen pitkäaikaiseen pörssiin sijoittamiseen pitää suhtautua kielteisesti, vaikka sitä haluavat sanovat sitä ainoaksi mahdollisuudeksi, kun rahalle ei ole muuta käyttöä!

Vapaakaupan oloissa se pitkälle pitää paikkansa. Siksi vapaakaupasta on päästävä irti. Vain suojaamalla kotimainen tuotanto ulkomaista halpatuontia vastaan, voidaan omavaraisuus kaksinkertaistaa – nostaa 90-luvun alun tasolle. Silloin eläkerahastojen pääomat voidaan turvallisesti sijoittaa kotimaahan ja samalla poistaa nykyinen huutava työnpuute, työttömyys. (KK)

USA:n talous on uhkapeliä

Maailmatalouden vaikea asia on Yhdysvaltain velkaantuminen. Velkaantumisvauhti on vastaava kuin jos Suomessa jokainen palkansaaja ottaisi velkaa kahden kuukauden palkan verran joka vuosi. Yhdysvaltain kotitaloudet ottavat tällä hetkellä enemmän velkaa kuin säästävät. Myös valtio velkaantuu vauhdilla. Suurin ongelma on velkaantuminen ulkomaille. Velkaa otetaan yli kaksi miljardia dollaria joka päivä.

Ihmiset ovat vastustaneet USA:n uhkapeliä, mutta Bush tuntuu vain kohottavan panoksiaan. Vain pari vuotta sitten USA hyökkäsi Irakiin ja nyt uhkaillaan hyökkäyksellä Iraniin. Uhkapeluri ryöstää peliinsä rahat vanhustenhoidosta ja terveydenhoidosta. Panoksena on koko USA:n ja maailmantalous.

Kuka lainaa Yhdysvalloille? Suuria lainottajia ovat Kiina ja muut Aasia maat, jotka hankkivat säästövaroillaan Yhdysvaltojen valtionobligaatioita ja dollarivarantoja. Myöskin monet muut kehitysmaat tekevät samoin ajatellen, että sijoittamalla ja lainaamalla varat Yhdysvalloille ne ovat turvassa.

Yhdysvallat on sotaa käyvä maa. Bush esittää Irakin ja Afganistanin sotiin jälleen lisää 70 miljardia dollaria. Samalla hän esittää, että vanhusten sairausvakuutuksesta ja lääkehoidosta sekä muusta sosiaaliturvasta leikataan 65 miljardia dollaria. Eli näin säästetyt varat siirretään suoraan sodankäynnin ja sen seurausten rahoittamiseen. New Orleansin patojen murtumien ja heikkouksien korjaaminen oli jätetty tekemättä, koska sodat nielivät varat. Poliittistakaan kiinnostusta ei ollut, koska köyhä kansa siellä ei ollut Bushin äänestäjiä.

Bush ei saanut läpi esitystään eläkkeiden leikkaamisesta vuonna 2005 eikä salakuuntelun laillistamista terrorismin vastaiseen sotaan vedoten. Republikaanitkaan eivät tätä hyväksyneet, koska se loukkaisi perustuvanlaatuista yksilön vapautta. Nixon ja hänen Vietnam-sotapolitiikkansa kompastui salakuunteluun ja siksi Bush halusi sen laillistaa. Bushin varapresidentti Cheney ei puolestaan saanut läpi kiduttamisen laillistamista terrorismin vastaisen sodan nimissä.

Bushin politiikassa linjaa on markkinoitu vapauden ja demokratian ristiretkenä. Enemmän kuin pienyrittäjät, joilla on vahva usko kilpailuun, hyötyjinä ovat kuitenkin olleet sota- ja öljyteollisuus sekä ylikansallisen globaalitasolla toimivat yhtiöt, joiden hyväksi maailman varoja on uudelleen jaettu. Politiikkaansa Bush edistää sotilaallisen voiman keinoin. Hän perustelee budjettiaan sillä, että kansallinen turvallisuus on prioriteetti. Hän on rakentanut valmiuksia uuteen koitokseen, joka olisi Iranin ydinlaitosten tuhoaminen niihin suunnatuilla iskuilla.

Puolustusmäärärahoja hän esittää lisättäväksi kaiken kaikkiaan 7 % yhteensä 440 miljardiin dollariin. Se on suunnilleen yhtä paljon kuin Irak ja Afganistan ovat maksaneet vuosina 2001-2006. Nykyisellä kehityslinjalla puolustusbudjetti voi nousta 2 miljardiin dollariin päivässä eli noin 700 miljardiin dollariin. Se vastaisi ulkomaille velkaantumisen nykyvauhtia.

Sotia on rahoitettu kautta aikain ryöstösaaliilla. Ranskan kuninkaat ennen vallankumousta rahoittivat niitä ottamalla velkaa porvareilta ja valtiontalous ajautui vaikeuksiin ja se oli tärkeä syy Ranskan vallankumouksen puhkeamiseen. Maailmansotia rahoitettiin painamalla lisää rahaa. Se kiihdytti inflaatiota, hintojen nousua. Sotia on eri aikoina rahoitettu kansan kustannuksella veroin ja muilla tavoin.

Kyseessä on uhkapeli. Entisten tappioiden korvaamiseksi panoksia lisätään, mutta tuloksena voi olla entistä pahempi kriisi. Välttämättä ei hyökätä, vaan tässä vaiheessa kyseessä on painostus, jolla uhkausten avulla Iran yritetään saada peräänty-mään. Jos se ei onnistu, hyökkäys voi seurata nopeimmillaan jo noin kuukauden sisällä.

Brittiläiset siirtomaajoukot häädettiin Irakista ensimmäisen maailman sodan jälkeen ja toistamiseen toisen maailman sodan jälkeen. Yhdysvalloilla voi olla Irakissa edessään sama kohtalo. Ongelmat ovat syntyneet siitä, ettei ole kunnioitettu eri maiden oikeutta hallita luonnonvarojaan ja on haluttu kitkeä pois vasemmistolaisuus, joka merkitsee ylikansallisten yhtiöiden vallan rajoittamista. Tilalle on saatu fundamentalistinen islamilaisuus.

Sosiaaliturvan leikkaamisen ohella Yhdysvaltain keskeinen keino on ollut dollarien painaminen ja valtion obligaatiot. Muut ovat saaneet varantoihinsa dollareita ja näitä valtion obligaatioita luottaen, että arvo säilyy. Uhkana on kuitenkin kummankin arvon menetys, jolloin Yhdysvallat selviää veloistaan, mutta muut menettävät. Dollarin heikkeneminen myöskin auttaa Yhdysvaltoja lisäämään vientiä ja tuonti vähenee, jolloin kilpailu maailmanmarkkinoilla kiristyy ja muiden mahdollisuudet saada markkinoita Yhdysvalloissa vähenevät. Tarvetta tunkeutua vahvemmin maailmanmarkkinoille lisää Yhdysvaltojen kannalta se, että omien kansalaisten velkaantuminen uhkaa heikentää kotimaista kysyntää ja viedä taloutta laskusuhdanteeseen.

Maailmanmarkkinoille on siten muodostunut ylituotantotilanne, jossa kysyntä ei ole riittävää. Se kytkeytyy siihen, että työtulojen osuus kansantuotteesta on globalisaation myötä teollisuusmaissa supistunut eikä ostovoimaa ole riittävästi. Vastaavasti pääomatulot ovat kasvaneet, mutta voiton suhdeluku uhkaa laskea törmättäessä riittämättömän ostovoiman aikaansaamaan markkinoiden kasvun rajoihin. Se kiihdyttää tuottavuuden nostamista perinteisissä teollisuusmaissa ja tuotannon siirtämistä halvempien työvoimakustannusten maihin.

Pekka Tiainen

Saksa vaalien jälkeen

Työttömyysturvan alasajo ja lapsiköyhyys.

Runsas vuosi sitten Saksassa toteutettiin hyökkäys hyvinvointivaltiota vastaan - ns. Hartz-uudistukset. Ajettiin lävitse mm. työttömyysturvan loppuminen vuoden työttömyysjakson kuluttua, jonka jälkeen oli siirryttävä kunnan sosiaaliluukulle.

Hartz IV-lainsäädännön toteutuminen on lisännyt lapsiköyhyyttä Saksassa noin 50 %. Joka seitsemäs lapsi (ennen Hartz IV:n voimaantuloa 10 %) elää tällä hetkellä köyhyydessä. Saksalaisten avustusjärjestöjen julkaiseman tilaston mukaan 1,5 miljoonaa alle 15-vuotiasta elää köyhyydessä.

Työttömyysturvan alasajo ei ole vähentänyt työttömyyttä eikä näy sosiaalipuolen budjettipaineiden vähentymisenä. Uusia työpaikkoja on syntynyt pääasiassa matalapalkka-aloille – työttömyyskorvauksen saajia pakotetaan töihin minimaalisella 50 sentin, yhden tai kahden euron korvauksella. Tilastoissa nämä henkilöt kirjataan työllistyneiksi.

Tilastokikkailuista huolimatta työttömyyslukemat ovat nousseet sodanjälkeisiin ennätyslukemiin: virallisen tilaston mukaan noin viiteen miljoonaan; todellinen luku on noin seitsemän miljoonaa.

Kansa nousee barrikadeille

Saksan ilmapiirissä aistii jotain omituista. Talousasiantuntijat, historioitsijat ja yhteiskuntatieteilijät puhuvat vaarallisesta henkisestä lamasta ja hallituksen toimintakyvyttömyydestä. Arvostettuihin historioitsijoihin kuuluvan professori **Arnulf Baringin** mukaan saksalaisten kärsivällisyys alkaa loppua. "Kansan on noustava barrikadeille. Protestimieliala tarttui myös hallituspiireihin. Schröderin omat rivit repeilivät, kun osa sd. vetoisista osavaltioista oli kaatamassa liittoneuvostossa hallituksen säästöpakettia ja työmarkkinauudistusta. SPD:n entinen puheenjohtaja ja valtionvarainministeri **Oskar Lafontaine** sanoo, että maassa eletään samanlaisia aikoja kuin 1930-luvun alun valtakunnankansleri Weimarin tasavallassa ennen Hitlerin vallankaappausta. Syntyi mahtava ns. maanantaimielenosoitusten aalto. Demarien kannatus romahti.

Ilveilyn alku

Schröderin hallitus esitti itselleen epäluottamuslausetta ja kävi ankaraa kampanjaa hallituksen kaatamiseksi. Schröder onnistui ja hänen hallituksensa kaatui. Demarit oikaisivat linjaansa 180 astetta. Saksan suuren työttömyyden ja heikon talouskasvun lyömät demarit löysivät pelastuksen itselleen: Saksan ongelmiin ovat syypäitä paha kapitalismi ja itsekkäät yritykset. Demarit kampanjoivat kaikkea sitä vastaan, mitä se oli tehnyt hallituksessa kuluneiden seitsemän vuoden aikana.

Saksan demarien puheenjohtaja **Franz Müntefering** haukkui lyttyyn kapitalistit ja kapitalismin.

EU:ssa oikeisto ja vasemmisto ovat yhdessä tukeneet kriitikkojen uusliberalistiseksi haukkumaa talouspolitiikkaa, jolle "ei ole vaihtoehtoa". Kapitalismin kritiikistä se löytyy! Vasemmistodemarit tosin vaativat samansuuntaisia tekoja ja lakiesityksiä.

- Me emme halua pelkkää markkinataloutta, me haluamme sosiaalisen markkinatalouden, sanoo Müntefering ja kaikuna vastaa kristillisdemokraattien (CDU) puheenjohtaja **Angela Merkel.**

Vasemmisto sotkee vaalipelin

Demarien käännöksen sai aikaan vaalien suurimmaksi voittajaksi tulleen voiman – Vasemmistopuolueen – ilmaantuminen.

Se koostuu DDR:n entisen valtapuolueen seuraajasta PDS:stä sekä vasemmistodemareiden ja ay-väen perustamasta sosiaalisen oikeudenmukaisuuden puolueesta. Se arvostelee hallitusta ja oppositiota uusliberalismista ja lupaa kaikille riittävän perusturvan. Rahat uudistuksiin kerättäisiin kiristämällä rikkaiden verotusta. Puheistaan ja ohjelmajulistuksistaan huolimatta sekään ei ole johdonmukaisesti uusliberalismin vastainen, vaan kannattaa EU:ta.

Paluu entiseen ja koalitiohallitus

Vaalit osoittivat jotain syvempääkin saksalaisesta yhteiskunnasta. Yleisesti – mitä suurempi työttömyys, mitä köyhempi väestö ja mitä tiheämmin asuttu alue, sitä enemmän ääniä SPD ja vasemmistopuolue saivat.

Vasemmistopuolue sai vaaleissa 8,7 % kaikista äänistä; 25 prosenttia idässä, 5 prosenttia lännessä, mikä on kolme kertaa enemmän kuin mitä SPD:stä vasemmalla olleet saivat viime kerralla.

Saksan äänestäjien köyhimmästä kolmanneksesta 20 % äänesti Vasemmistopuoluetta; viidestä miljoonasta työttömästä noin miljoona. Voimakas tyytymättömyys uusliberalismiin etsii poliittista kanavaansa.

Der Spiegel-lehti näkee Vasemmistopuolueen nousun seurauksena siitä, että 50 prosenttia lännen ja 72 prosenttia idän asukkaista oli sitä mieltä, että Marxin kapitalismikritiikki oli edelleen ajankohtaista.

Vaalien jälkeen syntyi SPD:n ja CDU:n koalitiohallitus helposti: olihan CDU jo seitsemän vuotta tukenut punavihreän hallituksen politiikkaa. Hallitusneuvottelut kestivät luonnollisesti jonkin aikaa – olihan SPD:n tehtävä jälleen täyskäännös ja palattava suurpääoma tukevalle linjalleen. Merkelin hallitus on toinen sodanjälkeinen koalitio: edellinen oli Kurt Georg Kiesingerin johtama suuri koalitio 1966-69.

Sisäpolitiikassa ei ole isompia muutoksia havaittavissa – sama meno jatkuu entistä raivokkaampana. Ulkopolitiikassa pyrkimys EU:n militarisointiin jatkuu. Uusi liittokansleri Merkel tukee avoimesti USA:ta Irakin sodassa. Hänestä Saksa ei voi olla puolueeton, vaan sen on tuettava demokratian ja vapauden puolesta taistelevaa liittoutumaa. Hallitus toivoo sodan loppuvan mahdollisimman pian USA:n voittoon.

Juhani Tanski

NATO vie hyökkäyssotiin

Suomen talouselämän johtavat piirit ovat poliitikkojensa avustamina viemässä Suomea yhä syvemmälle USA:n ja sen eurooppalaisten liittolaisten sotilaallista ja taloudellista hyökkäystä tukevaan politiikkaan.

Vastikään käydyt presidentinvaalit eivät tätä kehitystä miksikään muuttaneet. Ehdokkaiden turvallisuuspoliittisista lausumista ei löytynyt kuin peiteltyjä ja vältteleviä kannanottoja, jotka eivät sitoneet taustalla vaikuttaneiden eduskuntapuolueiden käsiä millään tapaa. Siitä huolimatta vaalikeskusteluista oli myös pääteltävissä, että Suomenkin asevoimilla katsotaan voitavan mennä mukaan saalistusretkille jokaiseen maailmankolkkaan,

missä kansat eivät nöyrästi alistu maailmanpankin ja kauppajärjestö WTO:n sanelemaan komentoon. Vaalikeskusteluissa ei ehdokkaita huolettanut ollenkaan se, että suomalaisilta menisi NATO:on liittymisen myötä korkein sotilaallinen päätäntävalta. Kriisitilanteissa NATO:n ylijohto tekisi tärkeimmät päätökset, joita suomalaisten olisi vain kuunneltava ja pantava toimeen. Yleisradion ja kaupallisten yhtiöiden radio- ja TV-kanavat on valjastettu antamaan "aivopesua" kansalle, kun jatkuvasti uskotellaan, että NATO ainoana vaihtoehtona on sellainen turvatakuu, jota ilman emme voi elää.

Pienen maan sankarijohtajat

Väkiluvultaan pienen maan poliittista johtoa viehättää ajatus "maailmanhistoriaa tekevästä johtajuudesta", jonka se Suomen maantieteellistä asemaa hyväksikäyttämällä ajattelee saavuttavansa tarjoamalla kumppanuutta NATO:lle sen Koillis-Euroopan strategian toteuttajana. Johdettavaa kansaa taas ajatellaan palveltavan silloin, kun onnistutaan osoittamaan maailman pääomapiireille ja sijoittajille, että suomalaisilla on aito halu menetellä käytännön toimissa niitä mielistelevänä mallimaana. Tähän politiikkaan kuuluu johtavien NATO-maiden myötäily mukaan lukien täysjäsenyys NATO:ssa.

Suomen sotilaallisen turvallisuuden perusasetelma

Suomen sijainti suurvalta-Venäjän välittömässä läheisyydessä, pohjoisessa NATO-Norjan ja etelässä NATO:on juuri liittyneen Viron välisellä alueella, näyttäisi antavan Suomelle aiheen harkita erittäin tarkasti sotilaspoliittiset siirtonsa.Norjan liittäminen NATO:on sen perustamisvuonna 1949 merkitsi norjalaisen oikeiston voittoa maassaan. Pääomia hallitseville piireille keskeisintä oli vastustaa sodanaikaisesta saksalaismiehityksestä vapautuneiden norjalaisten kiinnostusta Saksan sodassa voittanutta Neuvostoliittoa kohtaan.

Baltian maissa taas vallitsi Neuvostoliiton hajoamisen aikaan yltiöisänmaallinen innostus, jonka voima kumpusi paljolti Neuvostoliiton ideologisten vihollisten tarjoamasta mahdollisuudesta päästä NATO:n jäseneksi. Eriasteisten kumppanuuksien kautta jäsenyydet NATO:ssa sitten toteutuivatkin vuonna 2004. Suomalaiset NATO-kannattajat vähättelevät niin Norjan kuin Vironkin NATO-jäsenyyden sotilaallista merkitystä. He antavat ymmärtää, että kyseessä on lähinnä "kulttuurinen yhteenkuuluvuus" ja korostavat, että NATO:lla ei ole pysyviä joukkoja kummassakaan maassa. Jälkimmäinen pitääkin paikkansa, koska "eteen työnnetty hyökkäysasema" ei sellaisia rauhan aikana välttämättä kaipaa.Norjan rooli entisen Neuvostoliiton ja nykyisen Venäjän pohjoisen laivaston tarkkailijana on ollut "tulenjohtajan" tehtävään valmistautumista. Samoin Viron maaperä ja rannikko tarjoaa edullisen paikan seurata Venäjän Itämerelle suuntautuvaa ilma- ja meriliikennettä keskelle Suomenlahtea jäänessä kapeassa kansainvälisessä vyöhykkeessä. NATO:n strategit eivät ehkä parikymmentä vuotta sitten osaneet edes uneksia seisovansa tänään näin lähellä Venäjän teollista ja sotilaallista ydinaluetta.

Suomen turvallisuuspoliittiset vaihtoehdot

Suomalaiset voivat halutessaan valita ainakin kahdesta perusvaihtoehdosta. Ensinnäkin Suomi voi aloittaa uudelleen sotilaallisen liittoutumattomuuden politiikan ja irtaantua sekä NATO-kumppanuudesta että noudatetusta asejärjestelmien NATO-yhteensopivuudesta. Tässä vaihtoehdossa on myös itsestään selvää, ettei sotilaallisen ja siviilitiedustelun aineistoa enää luovuteta muitta mutkitta NATO-maiden tiedusteluelinten käyttöön. Toinen vaihtoehto on se, että Suomi liittyy NATO:n täysjäseneksi, mihin jo on oltukin valmistautuneena pitkään. Tarvitaan enää vain tiivistyvä esikunta-yhteistyö sekä käytännön harjoituksissa testattua valmiutta ottaa vastaan joukkoja ja myös lähettää niitä.

Tahtooko Suomen kansa sotaa

NATO-jäsenyys toisi sodan siemenet Suomen rajojen sisäpuolelle. "Vastakkain asettelu" siirtyisi meidän rajoillemme, sillä Venäjän runsaille raaka-ainevaroille olisi runsaasti ottajia myös kotoisen eliittimme piirissä. Hanke Venäjän luonnonvarojen rosvoamiseksi ristittiin heti Neuvostoliiton hajottua "EU:n pohjoiseksi ulottuvuudeksi". Sen johtoon Suomi on tarjonnut itseään hyvin innokkaasti. EU taas ei ole suvereenien kansakuntien yhteenliitymä vaan monopolisoituneen pääoma-talouden valtaa. Kun EU:lla ei vielä vähään aikaan ole omaa, USA:n asevoimista riippumatonta sotilaallista iskukykyä toimii NATO myös tässä tehtävässä.

Kuten USA myös EU-maat pyrkivät varmistamaan itselleen talouselämänsä tarvitsemat raaka-aineet ja energian saannin sekä vaikeuttamaan kilpailijoidensa samoja pyrkimyksiä. Tässä taloudellisessa kilvassa ei sitten kaihdeta aseidenkaan käyttöä! Suurelle yleisölle kyllä puhutaan "turvatakuista" ja tehdään siitä veruke, kun poliittinen eliitti samaan aikaan suunnittelee rosvoussotia Venäjälle ja ympäri maailmaa.

Suomalaisten pitäisikin nyt osoittaa päättäväistä jämäkkyyttä ja sanoa eliitilleen: "Näpit irti sotilasliitoista! Paras turvatakuu on puolueettomuustakuu! Kun pysymme NATO:sta erillämme niin poikamme säilyttävät henkensä ja kansa rahansa!"

Esko Koivisto, Timo Nieminen, Janne Rahikainen

Uskonto sodan palveluksessa

Tanskalaisen Jyllands- Postenin syksyllä julkaisemista Islamin uskon perustajaa profeetta Muhammedia esittävistä pilakuvista alkanut kriisi "rassaa" tällä hetkellä koko kapitalistista yhteiskuntaa. Monissa tiedotusvälineissä eri puolilla maailmaa on jo esitetty perusteita sille, että nämä pilakuvat pelkästään eivät voi aiheuttaa nyt syntynyttä kriisiä.

Pilakuvat ovatkin aihe nostattaa suuremmat ihmisjoukot tukemaan uskonnolliseen verhoon puettuna erilaisten omistajaryhmien etunäkökohtia. On muistettava, että Jyllands-Posten on hyvin oikeistolainen media ja Tanska yhdessä USA:n kanssa kuuluu Irakin miehittäjiin. Irakin miehitys taasen saa syynsä EU:n ja USA:n kapitalistipiirien tarpeesta hallita Persianlahden alueen öljyvaroja. Saattamalla islamin uskoa naurunalaiseksi, pyrkii länsimainen media hakemaan väestönsä tukea kapitalistipiiriensä pyrkimyksille hallita Lähi- idän öljyä. Vastaavasti islaminuskoisten liikehdintä tukee samalla omia kansallisia kapitalistipiirejä hallita alueensa luonnonvaroja. Kriisin voimakkuus osoittaa miten syviä ovat kapitalististen teollisuusmaiden, ennen kaikkea USA:n ja toisaalta islamilaisen maailman eturistiriidat. Se on heijastus suurpääoman uudesta imperialistisesta politiikasta ja samalla se antaa mahdollisuuden erilaisille etupiireille ratkoa keskinäisiä välejään.

Kristinusko ei ole poikkeus

Meille länsimaiden ihmisille on osaltamme jo vuosisatoja opetettu kristinuskon poikkeavan muista uskonnoista siinä, että se olisi jotain "korkeampaa". Kristillisyys, kuten muutkin uskonnot toteuttavat kuitenkin aina samaa tehtävää: olla hallitsevan yhteiskuntaluokan vallan välikappale. Kristinuskon esiasteet kehittyivät muinaisina aikoina seemiläisten alkuyhteisöjen keskuudessa Lähi-idässä. Muinaisessa Israelissa, joka kehittyi orjayhteiskunnaksi, näistä mytologisista käsityksistä syntyi vanhan testamentin opin mukainen uskontokunta, joka ennen ajanlaskumme alkua varsin kovilla uskonnollisilla määräyksillä pakotti ihmiset tottelemaan silloisia vallanpitäjiä. Tästä juutalaisesta uskonnosta syntyi sitten nykyinen kristinuskon uusitestamentillinen muoto, joka perustui vanhan testamentin lupauksen täyttymiseen Jeesuksen tulemisesta. Todellisuudessa tässäkin oli kyse yhteiskuntaluokkien välisestä taistelusta. Silloisessa Juudeassa ainoa mahdollisuus jonkinasteiseen muutokseen oli murtaa orjanomistajien valtaa ylläpitävä ideologia, vanhatestamentillinen uskonto. Siksi kansa otti Jeesuksen ja Johannes Kastajan opit vastaan. Samasta syystä nämä opit levisivät nopeasti Rooman valtakunnassa köyhän kansan keskuuteen.

Kristinusko sopi imperiumin valtakoneistolle

Papit ja porvaristo väittävät kristinuskon syrjäyttäneen eettisesti korkeammilla arvoilla muut uskonnot. Tämä on silkkaa harhakäsitystä. Syy kristinuskon muuttumiseen Rooman valtionuskonnoksi on aivan toinen. Rooma oli useita kansallisuuksia ja uskontokuntia käsittävä imperiumi. Tästä syystä Rooman edelleen laajentuessa alueellisesti ja taloudellisesti, kävi suuren imperiumin hallitseminen vaikeaksi. Hallitsemiseen ja alistamiseen tuli löytää yksi yhteinen käsite- ja arvomaailma. Tähän tarpeeseen sopi parhaiten kristinusko, koska sen sisältämä abstraktinen, yleinen jumala- oppi oli helpointa levittää kaikkiin Rooman provinsseihin. Keisari asettuikin kristinuskon kannattajaksi v. 312 ja ainoan valtionuskonnon aseman se sai v. 392, jolloin se muuttui koko Rooman valtakunnan alueella hallitsevan orjanomistajaluokan vallan ylläpitäjäksi.

Islam

Islam kuten muutkin suuret uskontokunnat syntyi yhteiskunnallisen murroksen yhteydessä. Noin vuonna 600 Pohjois- Afrikassa ja Arabian niemimaalla asuvat beduiiniheimot saavuttivat yhteiskunnallisen asteen, jossa tuotantovoimat kykenivät tuottamaan lisätuotteen, joka teki mahdolliseksi erillisten yhteisöjen yhdistymisen yhtenäiseksi valtioksi. Yhtenäisen arabivaltion syntyminen merkitsi alkuyhteisöä elävien beduiiniheimojen väkivaltaista yhdistämistä yhdeksi suureksi orjavaltioksi. Tätä edesauttoi se, että Itä-Rooman kauppiaat hallitsivat arabien alueiden kautta Intian valtamerelle, ja sitä kautta Intiaan kulkevia kauppateitä. Suuri islamilainen orjavaltio syntyi siten myös sen pohjoisten naapureiden kilpailijaksi. Islamille oli "sosiaalinen tilaus", sillä arabivaltiota oli mahdoton synnyttää, ellei myös siellä löydetty yhteinen suuren valtion hallitsemiseen soveltuva uskonnollinen arvomaailma. Tällaiseksi muodostui profeetta Mohammedin näkyjen perusteella melko tarkkaan v. 600 syntynyt islamilainen uskonto, jonka väkivaltainen levittäminen yhdisti beduiiniheimot yhdeksi arabien orjavaltioksi On merkittävää se, että jo muinaisuudesta saakka beduiiniuskonnoilla oli yhteinen lähtökohta kristillisyyden kanssa ja islamilaisuus katsoo, että Mohammed ja Jeesus ovat molemmat saman jumalan profeettoja.

"Sivilisaatioiden yhteentörmäys"?

Nyt meneillään olevaa Jyllands-Postenin pilapiirroksista versonutta jupakkaa on yritetty selittää "sivilisaatioiden yhteentörmäyksellä". Tällä yritetään hämärtää asian todellinen sisältö. Kyseessä on imperialististen piirien uskonnolliseen kaapuun verhottu politiikka markkina- alueiden ja raaka- ainevarojen haltuun ottamiseksi. Kristinusko kapitalistien käsissä ei ole ainoa opillinen järjestelmä, joka valtaeliitin käsissä soveltuu kansan kurittamiseen. Kaikki suuret uskontokunnat ovat tässä suhteessa samanarvoisia. Eurooppalaisille ja amerikkalaisille kapitalisteille tämä muodostaa ongelman. Kun kristinuskoa vastustetaan maailman eri kolkilla esim. islamin voimin, on tämä vain osoitus siitä, että islamiin tukeutuvilla kapitalisteilla on kristinuskoon tukeutuvien amerikkalaisten ja eurooppalaisten kapitalistien kanssa maailman jaosta erilaiset intressit. Missä kansat tänään sumutetaan taistelemaan eri uskontoryhmien puolesta, taistelevat ne todellisuudessa vain näiden uskontoryhmien taustalla olevien omistajaryhmien etujen puolesta.

Heikki Männikkö

Ihminen ajattelee, tahtoo ja tuntee kielellisesti, aistikokemuksensa pohjalta

Risto Koivula

Kansan Ääni 5/04 on käsitellyt ”peilisoluteoriaa” otsikolla ”Europuoskaritiedettä Suomen tieteen huippuyksikössä”[2], ja Kansan Ääni 6/05 otsikolla ”Peilisolu on ehdollistumisteoriassa turha ja vahingollinen oletus”[3], jonka artikkelin jälkimmäinen osa oheinen kirjoitus on. Artikkelissa peilisoluteoria arvioiotiin sosiobiologistiseksi[8] teoriaksi, jonka kuvaus psyykkisten prosessien materiaalisesta perustasta katsottiin virheelliseksi. Tässä artikkelin loppuosassa paino on sillä, miten ihmispersoonan psyyke eroaa korkeimpien eläinten kuten vaikkapa simpanssin vastaavasta, tai vaikkapa kokonaan yhteiskunnan ja kielen ulkopuolella kasvaneen ”susilapsen” psyykestä. Onko syynä työ ja sen ohjaama ehdollistumisjärjestelmän evoluutio, vai ”Keenistä paremmat peilisolu”?

Tiede 8/2005 –lehti[1] kirjoittaa ihmisen aivokuoren oletetuista geneettisesti toiminnallisesti erikoistuneista neuroneista otsikolla ”Peilisolut auttavat ymmärtämään muita”.

Peilisoluteoria ”kieltää” ns. **instrumentaalisten** ehdollisten refleksien (I.P.Pavlov[5] 1927, B.F. Skinner[7]) olemaassaolon[4], joissa ei ole mitään geneettistä, vaan niiden sisältö on täysin aistimusperäistä. Juuri ne ovat kuitenkin ihmisen ja esimerkiksi simpanssin käyttäytymisen, ja myös **kielen** psyykkinen perusta: **sana** on luonnonhistorialliselta taustaltaan instrumentaalisen ehdollisen refleksin **ärsykeosa** ja sanan herättämä **mielle** eli sanan tarkoitteen representaatio on refleksin reaktio-osan ”ohjaustiedosto”.

Toisin kuin valitseva tieteellinen ihmiskuva, Tiede-lehden artikkeli[1] näkee ”kielen seuraavan peilisoluista”.

” Kielikin peilisolujen ansiota?

Puhumisella ja liikkeiden tunnistuksella ei äkkiseltään tuntuisi olevan mitään tekemistä keskenään, mutta peilisolujen löydyttyä neurotutkijat ovat alkaneet ounastella, että kielikin saattoi syntyä peilausmekanismin varassa. Tähän suuntaan viittaa se, että liikkeiden tunnistamiseen, jäljittelemiseen ja puhumiseen tarvitaan yhtä yhteistä aivoaluetta, joka kaiken lisäksi näyttää kehittyneen apinoiden peilausjärjestelmän ydinalueesta.

Meidän Brocan alueemme vastaa apinoiden esimotorista aluetta, ja myös tehtävät ovat puhetta lukuun ottamatta samat. Molemmat tunnistavat ja toistavat käsien ja kasvojen liikkeitä. Tästä on pääteltävissä, että juuri näiden liikkeiden seuraaminen on ollut alueen alkuperäinen tehtävä. ”

Tässä kohdassa Tiede-lehti valehtelee: Brocan alue vastaa muilla nisäkkäillä aluetta, joka ohjaa ruoan pureskelemista (ja erityisesti sitä onko ruoka tarpeeksi ”pientä” nielaistavaksi). Sellaisilla erittäin korkeankaan hermotoiminnan tason omaavilla eläimillä, jotka nielaisevat ruokansa kokonaisena, kuten delfiineillä, ei ole kyseistä erikoistunutta aluetta ollenkaan, vaan niiden aivot ovat symmetriset! erät delfiinilajit voivatkin olla koko ajan valveilla, koska niiden symmetriset aivopuoliskot nukkuvat vuorotellen!

” Jossakin vaiheessa käsieleet ja ilmeet muovautuivat hermostollisesti yhteneviksi, ja neuronit saivat uuden työsaran ääntelystä. Näin on pitänyt tapahtua, koska alueen peilisolut toistavat paitsi nähdyt myös äänestä tunnistetut liikkeet.

Vähin erin puhe pääsi alkuun, ja esimotorinen alue kypsyi Brocan alueeksi, joka säätelee puhumiseen tarvittavia ääntöelinten liikkeitä. ”

Äänteelliset sanat selittävät myös näin työstetyn kokemuksen ”peilautuminen” neurofysiologisesti Brocan alueella silloin, kun se ohjaa henkilön toimintaa! Tältä osin Harin kokeet eivät suinkaan ”todista Pavlovin/Vygotskin teoriaa vääräksi”, vaan ne todistavat sen nimenomaan OIKEAKSI! Venäläiset psykologit ja neurofysiologit yrittivät tätä Vygotskin teoriaa toiminnan kielivälitteisyydestä todistaa mm. yrittämällä mittailla äänihuulten mikroväriniöitä ajateltuun ja havaintoon liittyen, mutta menetelmä oli tietysti huono verrattuna aivojen magneettikuvantamiseen.

Korkeimmat psyykkiset toiminnot ovat yhteiskunnallista alkuperää

”Psykologian sanakirja” määrittelee vain ihmiselle ominaiset korkeimmat psyykkiset toimintomme, (mm. tietoisuuden, ajattelun, tahdon ja tunteet) seuraavalla tavalla:

” ***Korkeimmat psyykkiset toiminnot*** - monimutkaiset, alkuperältään yhteiskunnalliset psyykkiset prosessit, jotka jatkavat muotoutumistaan koko elinajan, ovat psyykkisen rakenteen välittämiä ja mielivaltaisia, valinnaisia, vaihtelevia toteutumistavaltaan.

Korkeimpien psyykkisten toimintojen tärkeimpiä ominaispiirteitä on niiden **välitteisyys** erilaisin ”psykologisin työkaluin”, **merkkijärjestelmin**, jotka ovat ihmisen pitkäaikaisen yhteiskunnallis-historiallisen kehityksen tuotetta. Määräävä osa ”psykologisten työkalujen” joukossa kuuluu **puheelle**; tämän vuoksi kielellinen välittyneisyys on korkeimpien psyykkisten toimintojen ylivoimaisesti universaalein muotoutumistapa. Korkeimmat psyykkiset toiminnat ovat monimutkaisia systeemisiä muodostumia, jotka eroavat laadullisesti muista psyykkisistä objekteista…siten, että uudet järjestelmät rakentuvat vanhempien varaan siten, että vanhemmat systeemit säilyvät näille alisteisina kerrostumina uuden kokonaisuuden sisällä. (Vygotski)

Korkeimpien psyykkisten toimintojen muodostumisen lainalaisuus on, että ensin ne esiintyvät **ihmisten välisen vuorovaikutuksen muotoina** (ts. interpsykologisena prosessina), ja **vasta myöhemmin täysin sisäisinä** (intrapsykologisina) prosesseina. Funktioiden ulkoisten toteutumisvälineiden muuttumista sisäisiksi psykologisiksi nimitetään ***interiorisaatioksi*** (sisäistämiseksi). Toinen mitä tärkein näitä toimintoja luonnehtiva piirre on niiden asteittainen sisäistyminen**, automatisoituminen**. Ensimmäisissä muotoutumisvaiheissaan ne ovat laatuaan välineellisen toiminnan muuntuneita muotoja, joka tukeutuvat suhteellisen elementaarisille aistimus- ja motorisille prosesseille; sen jälkeen nämä toiminnot ja prosessit muuntuvat, saavuttaen automatisoituneiden henkisten toimintojen luonteen. Samanaikaisesti muuttuu myös toimintojen psykologinen rakenne.

”Psykologian sanakirja” määrittelee **korkeimpien psyykkisten toimintojen *lokalisaation*** (juuri sen, mitä aivokuvantamisella tutkitaan!) keskeiseksi aivojen ja psyykkisten prosessien keskinäisten suhteiden ongelmaksi, jota työstävät monet tieteenalat: neurofysiologia, neuroanatomia, neuropsykologia ym.

Ihmisen korkeimpia psyykkisiä toimintoja pitää tarkastella monimutkaisina, alkuperältään kokemuksellisina, rakenteeltaan mm. puheen (kielitieteellisessä mielessä, pitää sisällään myös tekstit jne.) kautta välittyneinä ja toiminnaltaan vapaina, ”ei-determinoituina” systeemimuodostumina. …Toiminto on organisaatioltaan labiili, dynaaminen ja muuttuva. Monet järjestelmän ”solmut” voivat korvata toisiaan, jokainen solmu, vaihe on sidoksissa johonkin aivorakenteeseen – ja koko toiminnallinen systeemi on sidoksissa moniin aivorakenteisiin, kuten aivokuoreen ja sen alaiseen kerrokseen. On olemassa toiminnallisten systeemien yhteisiä ”solmuja”, jotka ottavat samanaikaisesti osaa useiden psyykkisten toimintojen toteuttamiseen. Näiden solmujen vahingoittuminen johtaa tyypillisten lainalaisten psyykkisten toimintojen vaurioyhdistelmien syntyyn, joita kutsutaan neuropsykologisiksi syndroomiksi (oireyhtymiksi).

….Välittömästi aivorakenteiden kanssa ei pidä yhdistää koko psyykkistä toimintoa, eikä edes sen erillisiä vaiheita, vaan ne fysiologiset prosessit, jotka tapahtuvat kyseisissä aivorakenteissa. Näiden fysiologisten prosessien vahingoittuminen aiheuttaa hermostollisia vikoja, jotka sitten levittävät vaikutuksensa kokonaiseen joukkoon toisiinsa liittyviä psyykkisiä toimintoja.

Yhteenveto

Ihmisen korkeimpien psyykkisten toimintojen (ajattelun, tahdon, tietoisuuden jne.) ja niiden dynaamisen systeemisen lokalisaation teoria eivät tarvitse ”peilisolun” ideaa. Konventionaaliset **merkkijärjestelmät** joille nuo toiminnot rakentuvat perustuvat olemuksellisesti **instrumentaalisille** eivätkä **klassisille** ehdollisille reflekseille, joilla jälkimmäisillä olisi geneettinen kytkentä reaktio-osaltaan. Konventionaliset ”sovitut” merkit eivät ole meidän ”Keenissämme”, ne eivät tule sieltä, eivätkä ne myöskään mene sinne, eivät millään keinolla, darwinilaisella eivätkä ”lysenkolaisella”.

Peilisoluteorian hypettäjien odotukset ovat vailla äärtä ja rantaa

Kalifornian San Diegon yliopiston neurologian professori ja aivo- ja kognitiokeskuksen johtaja **Viliayanur Ramachandran** on pukenut odotukset sanoiksi: ”Joskus peilisolut vielä osoittautuvat psykologiassa yhtä tärkeiksi kuin dna on osoittautunut biologiassa.”

Tuon tärkeysluokan toistaiseksi ratkaisematon ongelma onkin olemassa, nimittäin kysymys ehdollistumisen biokemiallisesta mekanismista. Se saattaa perustua hermosolujen pinnan glykosaminoglykaaneihin.[3] Niitä eivät geenit yksityiskohtaisesti määrää, koska ne ovat sokereita eivätkä valkuaisaineita.

1. http://www.tiede.fi/arkisto/artikkeli.php?id=579&vl=2005
2. http://www.euvkr.com/5-2004.html
3. http://keskustelu.skepsis.fi/html/KeskusteluViesti-.asp?ViestiID=100343
4. http://www.anticipation.info/texte/gallese2/Gallese&Goldman.pd
5. http://psychclassics.yorku.ca/Pavlov/
6. http://www.marxists.org/archive/vygotsky/
7. http://en.wikipedia.org/wiki/B. F. Skinner
8. http://human-brain.org

Uusliberalismin ja imperialismin vastainen rintama lujittuu Latinalaisessa Amerikassa

USA on harjoittanut Latinalaisen Amerikan alueella yli 100 vuotta omaehtoista talous- ja sotapolitiikkaa sekä juurruttanut sinne omaa kulttuuriaan. Se on pystyttänyt ja hajottanut mielensä mukaan demokraattisia hallituksia ja sotilasjunttia. Jenkit ovat todentaneet ja lujittaneet valtaansa miehityksillä, vallankaappauksilla, massa- ja salamurhilla, kuolemanpartioilla sekä hankalien henkilöiden katoamisilla. USA on aina himoinnut pääsevänsä vapaasti käsiksi Latinalaisen Amerikan luonnonvaroihin ja markkinoihin.

Bolivian alkuperäisestä intiaaniväestöstä lähtöisin oleva presidentti Evo Morales on liittänyt maansa siihen Latinalaisessa Amerikassa yhä vahvistuvaan imperialismin vastaiseen rintamaan, joka vaatii maansa luonnonvaroja kansan hallintaan, että niistä hyötyy myös tavallinen kansa arkielämässään (kummallisen erilaista nyky-Suomeen verraten).

USA on viljellyt yksipuolisesti julistamallaan takapihallaan tykkivene- ja dollaridiplomatiaa, hyvän naapuruuden politiikkaa sekä huumeiden ja terrorismin vastaista sotaa oman kansallisen turvallisuutensa, kansojen vapauden, ihmisoikeuksien ja demokratian nimissä. Antikommunismin liekit eivät ole sammuneet vieläkään, vaikka kylmän sodan päättymisestä on kulunut jo 15 vuotta.

Kansalaisyhteiskunnan tasolla ihmisten enemmistö kautta Latinalaisen Amerikan on kyllästynyt Washingtonin harjoittamaan sota- ja talouspolitiikkaan. Kansojen kurjistamisen kaksosten – Maailman pankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston – sanelemat uusliberalistiset talousuudistukset rajuine yksityistämisineen ja sosiaalimenojen supistamisineen ovat synnyttäneet Etelä-Amerikan työläisten, talonpoikien, sotilaiden ja alkuperäiskansojen keskuudessa ennen näkemättömän voimakkaan vastarinnan – todellisten kansanrintamien liittokunnan.

Jenkit eivät hyväksy muutoksia Latinalaisessa Amerikassa

USA:n läntisen pallonpuoliskon asioiden apulaisulkoministeri **Charles Shapiro** lähetti 21.10.2005 Miami Heraldiin sähköpostin, jossa hän totesi, että talonpoikaisjohtaja ja sosialisti **Evo Moralesin** valitseminen Bolivian seuraavaksi presidentiksi ei olisi tervetullut uutinen Washingtonille, koska tällöin yhä vihamielisemmästä Kuuba-Venezuela –bändistä kehkeytyisikin jo trio.

Shapiron mukaan USA:n ja Bolivian uuden hallituksen välisen yhteistyön luonne ja näkymät ovat sidoksissa Yhdysvaltojen intresseihin, joita ovat demokratian vahvistaminen, taloudellisen kasvun edistäminen, huumeiden vastainen taistelu ja sitoutuminen kansainvälisiin velvoitteisiin. Mies tietää, mistä hän puhuu. Ollessaan USA:n Venezuelan suurlähettiläänä samaisella Mr. Shapirolla oli keskeinen rooli huhtikuun vallankaappausyrityksessä v. 2002.

Venezuelan tauti tarttuu

USA kokee, että Venezuelan presidentti **Hugo Chávez** uhkaa alueellista vakautta, koska hän kyseenalaistaa koko Amerikoiden vapaakauppa-alueen (FTAA) ja tarjoaa sen sijalle ALBA:a (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille) ja sosialistisia näkemyksiä sekä harjoittaa läheistä yhteistyötä **Fidel Castron** kanssa. Olennaisin ongelma ei kuitenkaan ole Chávez, vaan kenen hallinnassa ovat Etelä-Amerikan valtavat kaasu- ja öljyesiintymät. Venezuelakin vaihtaisi mielellään öljynsä päävientikohdetta. Venezuelan läheiset Kiinan suhteet hillitsevät jenkkejä suorittamasta invaasiota maahan.

Venezuelan bolivaarinen tauti on tarttunut jo naapurimaihinkin. Sen leviämistä edistää entistä tehokkaammin Kuuban, Uruguayn, Argentiinan ja Venezuelan 24.5.2005 käynnistämä yhteinen anti-imperialistinen, ympärivuorokautinen TV-uutispalvelu **Televisors del Sur** (Telesur.)

Latinalaisen Amerikan uudet vasemmistolaiset johtajat haluaisivat vahvistaa maanosansa talouden ja kaupankäynnin integraatiota kohentaakseen maidensa asemaa maailmanmarkkinoilla, parantaakseen kansalaistensa hyvinvointia sekä irrottautuakseen Maailman pankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston holhouksesta.

Etelä-Amerikan anti-imperialistinen selkäydin

Hugo Chávez esitti lokakuussa 2003 Etelä-Amerikan ja Karibian alueen maiden valtiojohtoisten öljyyhtiöiden yhteisyrityksen – **PetroAmerican** – perustamista. Yhtiön toimialue ulottuisi Rio Grandelta Tierra del Fuegoon. Yhtiö se hallinnoisi 11,5 % maailman raakaöljyvaroista.

Argentiinan, Bolivian, Brasilian, Chilen, Kolumbian, Ecuadorin, Guayanan, Paraguayn, Perun, Surinamin, Uruguayn ja Venezuelan energiaministerit kokoontuivat 26.9.2005 Caracasissa keskustelemaan Etelä-Amerikan alueen energiasektorin integraatiosta ja alueen valtavista energiavarannoista. Venezuela esitti kokouksessa strategian PetroAmerican perustamiseksi. Sen perustavoitteita olisivat mm. monenkeskinen energiapoliittinen yhteistyösopimus, jonka tarkoituksena on voimistaa alueellista yhdentymistä ja nopeuttaa päätöksentekoa sekä kohentaa öljytuottojen avulla alueen kansojen sosiaalista kehitystä.

Brasiliassa 30.9.2005 järjestetyssä Etelä-Amerikan kansainyhteisöjen päämiesten 1. tapaamisessa päätettiin ottaa konkreettisia askeleita Petro-American suuntaan seuraavin periaattein: Etelä-Amerikan valtioiden yhteistyö ja sen täydentäminen, kansojen keskinäinen solidaarisuus sekä niiden itsemääräämisoikeuden ja itsenäisyyden kunnioittaminen, kestävä kehitys uusiutuvien ja uusiutumattomien luonnonvarojen käytössä.

Presidentit Chávez, **Kirchner** ja **Lula t**apasivat toisensa 19.1.2006 Brasiliassa. Tapaamisen aiheena oli koko Etelä-Amerikan mantereen kattavan kaasu- ja öljyputken rakentaminen. 10 000 km:n pituisen **Etelä-Amerikan anti-imperialistisen selkäytimen** rakentaminen kestäisi seitsemän vuotta ja maksaisi 20 miljardia dollaria. Hanke olisi Latinalaisen Amerikan koko historian suurin rakennusprojekti.

Hugo Chávezin esittämän suunnitelman mukaan putkisto yhdistäisi toisiinsa Etelä-Amerikan valtiot ja edistäisi myös öljyn vientiä Kiinaan. Bolivian nykyjohto lukeutuu tämän suunnitelman kannattajiin. Maa on tällä hetkellä Brasilian suurin kaasuntuoja ja se haluaa suurentaa kaasutoimituksiaan Argentiinalle.

Bolivia liittyi imperialismin vastaiseen rintamaan

Etelä-Amerikan uusliberalismin ja imperialismin vastainen rintama lujittui merkittävästi, kun alkuperäisväestöä edustava aymara-intiaani ja sosialisti Evo Morales valittiin ylivoimaisesti Bolivian presidentiksi 18.12.2005. Tähän rintamaan kuuluvat Bolivian lisäksi Venezuela, Brasilia, Argentiina, Uruguay ja potentiaalisesti myös Chile. Myöhemmin tähän rintamaan saattavat liittyä mukaan myös Peru ja Meksiko.

Venezuelan presidentti Hugo Chávez sanoi TV-ohjelmassaan "Alo Presidente", että bolivialaiset kirjoittivat noissa vaaleissa Bolivian ja koko Latinalaisen Amerikan historiaa. Evo Moralesin vaalivoitto on samalla voitto Latinalaisen Amerikan sisäisille integraatiopyrkimyksille, totesi Chávez.

Yhteistyösopimuksia Kuuban, Venezuelan ja Kiinan kanssa

Voittonsa jälkeen Evo Morales toisti aikomuksensa kansallistaa maansa öljy- ja kaasutuotannon. Hän sanoi lisäksi, että kaikki muutkin sellaiset ulkomaisten yhtiöiden kanssa tehdyt sopimukset, joiden tarkoituksena on Bolivian luonnonvarojen ryöstäminen, tullaan peruuttamaan. Hän on luvannut lakkauttaa maassa vallitsevan kolonialistisen ja uusliberalistisen talousmallin.

Bolivian presidentti Evo Morales aloitti 30.12.2005 valtuuskuntineen ulkomaisten vierailujen sarjan, jossa ensimmäisenä kohteena oli Kuuba. Vierailun yhteydessä Fidel Castro ja Evo Morales allekirjoittivat Havannassa maiden välisen laaja-alaisen yhteistyösopimuksen.

Morales vieraili tämän jälkeen tammikuun alussa Venezuelassa, Brasiliassa, Espanjassa, Ranskassa Kiinassa ja Etelä-Afrikassa. Venezuelan tapaamisen yhteydessä allekirjoitettiin maiden kesken kahdenvälisiä yhteistyösopimuksia, jotka koskivat ensisijaisesti energiatuotantoa, koulutusta ja terveydenhuoltoa. Kaupallisiin sopimuksiin kuului mm. bolivialaisten elintarvikkeiden vientiä Venezuelaan ja venezuelalaisen öljynjalostusteknologian ja öljy- ja kaasualan osaamisen vientiä Boliviaan.

Espanjassa maan teollisuus- kauppa- ja matkailuministeri **Jose Montilla** ilmaisi tahtonsa maiden välisen yhteistyön vahvistamiseen heidän tavatessaan Madridissa. Erityistä huomiota keskusteluissa kiinnitettiin teknologiayhteistyöhön ja matkailuun.

Morales tapasi Kiinan vierailunsa aikana maan presidentin **Hu Jintaon** ja valtiokansleri **Tang Jiaxuanin** sekä Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitean johtoa. Tapaamisiin osallistuneet henkilöt ilmaisivat tyytyväisyytensä vierailuun ja korostivat Kiinan ja Bolivian välisten hyvien suhteiden merkitystä ja niiden edelleen kehittämisen tarpeellisuutta. Bolivia kykenee viemään Kiinaan mm. soijaa, nahkaa, nahkavalmisteita ja puuta. Kiina toimittaa Bolivialle lähinnä teknologiaa ja öljyä.

Johannesburgissa Evo Morales totesi Bolivian alkuperäisväestön taistelun oikeuksiensa puolesta ja Etelä-Afrikan mustan väestönosan taistelun rotusortoa vastaan apartheid-kautena olevan perusolemukseltaan samanlaisia ihmisoikeustaisteluita.

Presidentti Evo Morales vannoi virkavalansa

Vannoessaan virkavalaansa La Pazissa 22.1.2006 presidentti Morales ehdotti pidettäväksi hiljaisen hetken Inka-marttyyrien ja vallankumouksellisen **Che Guevaran** sekä miljoonien Latinalaisessa Amerikassa kaatuneiden ihmisten muiston kunnioittamiseksi. Virkaanastujaisissa oli läsnä 11 valtion johtajat, USA:n suurlähettiläs ja Espanjan kruunuprinssi.

Varsinaisten juhlallisuuksien ulkopuolella kymmenet tuhannet ihmiset juhlivat tapahtumaa. Heistä valtaosa edusti aymara- ja ketsua-intiaaneja. Paikalla oli myös runsaasti tina- ja hopeakaivosten työläisiä, kookanviljelijöitä sekä vasemmistolaisia ympäri maailmaa. Myöhemmin illalla presidentti Morales ja hänen varapresidenttinsä, entinen sissijohtaja **Álvaro Carcía** liittyivät mukaan tähän kansanjuhlaan.

"Minä haluan sanoa teille intiaaniveljilleni, jotka olette kokoontuneet tänne Boliviaan, että 500-vuotinen vastarintataistelumme ei ole ollut turhaa. Tämä demokraattinen ja kulttuurillinen taistelu on osa esi-isiemme taistelua. Se on jatkoa **Tupac Katarin** ja Che Guevaran taistelulle."

Matti Laitinen

Lähteet: NYT, AP, www.Vheadline.com, Kominform, www.comunidadandina.org ja omat aikaisemmin julkaistut artikkelit Käessä ja TA:ssa.

Ernesto "Che" Guevaran tytär Aleida Guevara kävi Suomessa

Legendaarisen vallankumousjohtajan Che Guevaran tytär Aleida Guevara vieraili Suomi-Kuuba-seuran vieraana osana pohjoismaista kiertuettaan Suomessa 12.-14. helmikuuta. Häneen sopii hyvin sanonta: "Ei omena puusta kauas putoa". Chen tytär jakaa isänsä arvot ja tavoitteet. 1961 syntynyt Aleida Guevara on myös isänsä tapaan lääkäri. Nykyään hän toimii suuren sairaalan lastenlääkärinä Havannassa. Hän oli yksi pääpuhujista Maailman sosiaalifoorumissa vuosina 2002 ja 2005 sekä Euroopan sosiaalifoorumissa 2004. Hän on myös kirjoittanut lukuisia kirjoja Latinalaisen Amerikan tilanteesta.

Kuvassa Ernesto "Che" Guevaran tytär Aleida Guevara March Helsingissä järjestetyssä tilaisuudessa.

Suomessa Aleida Guevara esiintyi kahdessa tilaisuudessa, Helsingissä 12.2. aiheenaan maailman köyhyys ja Tampereella 13.2. aiheenaan isänsä ajattelu ja elämäntyö.

Helsingin tilaisuutensa aluksi hän totesi muutamia tilastotietoja maailman köyhyydestä: Maailmassa on tällä hetkellä 800 miljoonaa nälkää näkevää, 1200 miljoonaa ihmistä elää äärimmäisessä köyhyydessä, yli 40 miljoonaa sairastaa AIDS:ia, joista 26 miljoonaa asuu Afrikassa. 11 miljoonaa lasta kuolee vuosittain parannettavissa oleviin sairauksiin.

Kaikki tämä johtuu maailman talouden rakenteiden epäreiluudesta. Euroopan pitäisi muistaa, että se hyvinvointi, mitä täällä on, on tulos satojen vuosien hyväksikäytöstä. Maailman kauppa toimii sillä tavalla, että se syrjii köyhiä maita. Ongelmana on, että kun köyhät maat myyvät tavaroitaan, niin ne ostetaan halvalla, ja kun puolestaan rikkaat maat myyvät tavaraa köyhille, niin se tapahtuu kalliilla. Rikkaat maat eivät avaa markkinoitaan köyhien maiden tavaroille.

USA on ollut luomassa FTAA vapaakauppa-aluetta koko Amerikan mantereelle. Hyväksyttynä tämä sopimus tekisi USA:n koko maanosan hallitsijaksi. Meksiko on allekirjoittanut sopimuksen ja nyt se joutuu tuomaan viljaa ja puuvillaa USA:sta, vaikka se ennen oli näiden suhteen viejämaa.

Käytännössä USA estää muiden maiden tavaroiden pääsyn alueelleen. Jos meksikolainen rekka yrittää päästä USA:han, sanotaan, etteivät tuotteet vastaa laatu- ja terveysvaatimuksia. Kun sitten tuotteita parannetaan, silloin sanotaan, että auto ei ole määräysten mukainen. Kun auto sitten korjataan, pääsy evätään sanomalla, ettei kuski osaa englantia. Tällainen menettely ei anna köyhille maille mitään mahdollisuuksia, koska köyhillä mailla ei ole varoja suuriin teknisiin uudistuksiin. Ainoa asia, jonka tuonti köyhistä maista rikkaille maille sopii, on koulutetut ja lahjakkaat ihmiset.

Usein korostetaan, kuinka paljon rikkaat maat antavat köyhille maille kehitysapua. USA on antanut kehitysapua Latinalaiselle Amerikalle 53 mrd $, mutta samalla nämä maat maksavat velkaansa USA:lle 330 mrd. dollaria. Kehitysapua kannattaa verrata sotilasmenoihin. Maailmassa sotilasmenot ovat lähelle 1000 mrd. $, josta USA:n osuus on melkein puolet, lähennellen 500 mrd. $.

Tässä on näitä syitä, miksi 75% ihmiskunnasta elää alikehittyneissä olosuhteissa. Vielä 80-luvulla ero rikkaimpien ja köyhimpien maiden välillä oli 37-kertainen. Vuonna 1992 se oli jo 60-kertainen ja nyt 74-kertainen.

Aleida Guevara kertoi myös Kuuban lukutaito-ohjelmasta. Hän kävi mm. Roomassa eräässä konferenssissa, jossa käsiteltiin lukutaidottomuuden poistamista. Hän ihmetteli, kun ongelmaa haluttiin ratkoa pääasiassa tietokoneilla. Hänelle tuli mieleen, että kohta linnun lauluakin kuunnellaan vain tietokoneilta. Hän luuli tulleensa konferenssiin toiselta mantereelta, mutta tuossa tilanteessa hän tajusikin tulleensa kokonaan toiselta planeetalta.

Tällaiset kokemukset pakottavat ihmettelemään, kuinka on mahdollista, ettei rikkaampi puoli maailmasta tajua, ettei se tule toimeen ilman köyhempää osaa maapallosta.

Uusliberalistinen politiikka johtaa myös aivan käsittämättömiin ristiriitoihin maailmassa. Esimerkiksi Argentiina oli vielä muutama vuosi sitten maailman 10. tilalla viljantuotannossa. Nyt lapsia kuolee siellä nälkään. Samoin Brasilian eteläosissa kuollaan nälkään, vaikka maaperä alueella on maailman viljavinta.

Tämä tilanne tulee ymmärtää ja asioille on tehtävä jotakin. Jos emme onnistu siinä, olemassaolomme lajina on uhattuna maapallolla, koska sallimme, että meitä suuressa mittakaavassa tuhotaan. Missä nyt ovat maailman tiedemiehet, kun he eivät nosta ääntään tällaista vastaan, kysyi Aleida Guevara.

Lopuksi hän kiteytti sanomansa kolmeen perusasiaan:

1. Maailmasta puuttuu paljon kunnioitusta. En usko minkäänlaiseen jumalaan, mutta minun täytyy kunnioittaa kaikkia ja kaikkien vakaumusta, jotta myös minua kunnioitettaisiin. Esimerkiksi musliminaisten huivit. Vain he itse voivat päättää huiveistaan.

2. Kysyn myös, miksi rikkaat maat eivät ole koskaan pyytäneet köyhiä maita apuun ratkomaan sisäisiä ongelmiaan. Niin ei ole tapahtunut koskaan. Kuka on antanut USA:lle, briteille tai Euroopalle luvan määrätä, kuinka muissa maissa eletään? Voi olla, että maailmassa on ihmisiä, joista emme pidä, mutta vain kyseisen maan omat ihmiset saavat päättää, tuleeko kyseisestä henkilöstä presidentti vai ei.

3. Kansainvälinen solidaarisuus on tärkeää. Vain ansaitsemalla muiden kunnioituksen, voimme myös auttaa. Vain tällä tavalla voimme rakentaa siltoja ja parempaa maailmaa.

Tilaisuuden lopulla käydyssä keskustelussa eräs yleisöstä kysyi, voisimmeko me myös Suomessa saada Kuubalta lääkäriapua, kun meillä täällä rikkaassa maassa ei enää terveydenhoito tahdo toimia ollenkaan. Samoin ihmiset meillä köyhtyvät köyhtymistään ja yhä useammat joutuvat jonottamaan leipäjonoissa.

Aleida vastasi: "Niin, meillä Kuubassa on paljon helpompi olla kommunisti kuin täällä!"

Reijo Katajaranta

Venäjän ja Ukrainan kaasukonfliktista

Venäjä ja Ukraina neuvottelivat useita kuukausia Venäjän kaasun toimitusehdoista Ukrainalle vuodelle 2006. Venäjä vaati melkein viisinkertaista hinnankorotusta, Ukraina ei sitä hyväksynyt. Molemmat osapuolet taistelivat katkeraan loppuun asti. Sopimukseen ei päästy uuteen vuoteen mennessä ja kaasuyhtiö Gazprom pysäytti tammikuun 1. kaasunjakelun Ukrainaan.

Puhtaasti laillisesti katsottuna Venäjällä oli todella oikeus nostaa kaasun hintaa. Kaasun maailmanmarkkinahinta on noussut 200 dollarilla ja pelkästään Venäjän taloudellisten vaatimusten kannalta katsottuna hinnan nosto on oikein, "mutta". Käytännössä kaasuntuottaja ei voi noin vain viisinkertaistaa hintaa koska tällainen nostaminen uhkaa raunioittaa asiakkaan talouden, joka taas on epäedullista tuottajalle itselleen. Tämä on erityisen totta Ukrainan suhteen, jonka talous perustuu energian saatavuuteen (metalliteollisuus jne.). Toisaalta Ukrainan taloudelliset vaikeudet luovat väistämättä vaikeuksia myös Venäjälle, jonka talous nykyään kasvaa vain paperilla, varsinkin kun Ukrainaan viedystä kaasusta saadut lisätulot eivät saavuta Venäjän tavallista kansaa – tätä ei juuri kukaan epäile.

Mikä selittää Venäjän johdon tällaisen itsepintaisuuden? (Gazprom mitä ilmeisimmin vain toteutti Kremlistä tulevia käskyjä). Tästä on muutamia selityksiä. Ennen kaikkea Kreml halusi kurittaa Justshenkoa hänen Venäjän vastaisesta politiikastaan. Tosiasiassa herra Putinin kieltteinen asenne Ukrainan nykyistä hallintoa kohtaan on hyvin tunnettu. Myös on hyvin tunnettua Putinin hallinnon äärimmäinen epäpätevyys. Se on toistuvasti osoittanut olevansa kyvytön järjelliisiin toimenpiteisiin. On aivan mahdollista, että Kremlin "strategit" ovat päättäneet, että jo kylmissään olevat ukrainalaiset äänestäjät voidaan kahakan myötä jäädyttää, niin että he juoksevat nopeasti äänestämään Justshenkoa vastaan.

Oikeastaan Venäjän poliittiset tappiot Ukrainan kuluttajien pitkän kaasukatkon myötä näyttävät yksinkertaisesti kauheilta. "Rankaisemalla" Justshenkoa Venäjän johto on päinvastoin antanut hänelle todellisen lahjan. Venäjän vastaisten mielialojen aallossa Justshenko voi helposti yhdistää Ukrainan oman politiikkansa ympärille ja voittaa tulevat vaalit. Venäjän vastaiset mielialat ovat vahvistuneet Ukrainassa jopa tämän lyhytaikaisen konfliktin jälkeen. Ja kun asunnot kylmenevät kaikkialla Ukrainassa, jopa kaikkein venäjämielistenkin poliitikkojen on vaikea selittää kannattajilleen, miksi näin on käynyt. Ukrainan parlamenttiin tulisi näin ollen muodostumaan Justshenkoa kannattava rintama, joka tulisi kaikin voimin työntämään Ukrainaa Natoon, kun taas läntisten tietolähteiden mukaan Ukrainan jäsenyys Natossa otetaan esille v. 2008.

Kaikesta huolimatta tuloksena "kaasukonfliktista" merkittävä määrä ukrainalaisia (galluppien mukaan 25-30%) on alkanut suhtautua Venäjään huonommin, tällainen ilmestyskirjan omainen käsikirjoitus on nyt erittäin mahdollinen. "Kaasukonflikti" meni ohi nopeasti ja sen jälkeiset seuraukset Ukrainassa on jo selvitetty, mutta näyttää, että poliittiset seikat – olivatpa ne mitä tahansa – on sivuutettu puhtaasti taloudellisista syistä.

On yleisesti tunnettua, että nykyiset Neuvostoliiton jälkeiset poliitikot ovat ennen kaikkea liikemiehiä ja kysymykset omasta henkilökohtaisesta hyvinvoinnista ovat tärkeintä heille. Kun katsotaan missä olosuhteissa "kaasukonflikti" on synnytetty, tahattomasti tulee mieleen, että joku suurista ja mahtavista johtajista on ansainnut rahaa siitä. (Tosiasiassa Ukrainan parlamentissa on jo havaittu, että 70 miljoonaa dollaria tästä varojen siirrosta on tullut niiden yhtiöiden tileille, jotka ovat "lähellä presidentti Justshenkoa".) Arvioikaa itse: Ukrainan ostama keski-aasialainen kaasu maksaa Gazpromilta ostettuna 50 dollaria / 1000 kuutiometriä. Sitten Venäjän ja Ukrainan rajalla siihen sekoitetaan toinen osa keski-aasialaista kaasua, jonka Venäjä jo on ostanut ja se myydään edelleen 95 dollarilla, mutta ei Ukrainalle, vaan eräälle sveitsiläiselle yhtiölle "Rosukrenergolle", jonka omistavat tuntemattomat henkilöt! Ja tämä kummallinen yhtiö myy kaasun takaisin yhteiselle venäläis-ukrainalaiselle yhtiölle. Tämä vaikuttaa kuin salapoliisiromaanin juonelta, jossa mafia on pesemässä varastettua rahaa, eikö vain? Mutta tämä ei ole kaikki. Jaetun kaasun tilavuuksista päätellen Venäjän kaasu ei päädy Ukrainalle vaan ainoastaan keski-aasialainen kaasu, jonka ovat yhdessä ostaneet Venäjä ja Ukraina. Lyhyesti sanottuna, kuten presidentti Putin sanoi, tämä on hyvin läpinäkyvää taloudellista toimintaamme, joka perustuu markkinatalouden periaatteisiin.

Onko mahdollista kehittää tällaista monimutkaista järjestelyä sattumanvaraisesti improvisoiden ja muutamiksi päiviksi, lisäksi avoimen vastakkainasettelun olosuhteissa? Tuskin. Näyttää, että edellä mainitut osapuolet olisi heitetty näyttelijöiksi. Molemmat osapuolet ovat esittäneet kansalaisilleen lujuuttaan "ulkoista vihollista" vastaan. He ovat vahvistaneet suosiotaan ja ovat siten julistautuneet voittajiksi. Lisäksi joku on lisännyt "höyheniä heidän pesiinsä". Kuka on kärsinyt? Vain meidän veljelliset kansamme. Mutta ketkä näistä IVY-maiden johtajista ovat huolissaan siitä?

Sergei Skvortsov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Pohjois-Korean talous kehittyy suotuisasti

Korean demokraattinen kansantasavalta kohtasi merkittäviä vaikeuksia 1990-luvulla SEV:in häviämisen ja luonnonkatastrofien myötä. Määrätietoisella työllä maa on kuitenkin askel askeleelta pystynyt kehittämään tuotantoaan siten, että tällä hetkellä ruuanjakelussa on päästy kriisiä edeltäneelle tasolle.

Tässä riisinkorjuukone odottelemassa pellolle pääsyä Pjongjangin lähellä sijaitsevalla valtiontilalla. Kuva on vuodelta 2001, jolloin pahimmat vastoinkäymiset oli jo ohitettu. Lännessä on koko ajan levitetty "disinformaatiota" Pohjois-Koreasta, eli suomeksi sanottuna valehdeltu. Eihän tällaista konetta pitänyt Koreassa edes olla.

Ongelmallinen 1990-luku

Pohjois-Korea joutui vakavien ongelmien eteen 1990-luvulla elintarviketuotannon ja osin myös teollisuustuotannon taantuman myötä. Merkittäviä ongelmia aiheutti Neuvostoliiton, muiden Itä-Euroopan sosialistimaiden ja ennen kaikkea SEV-talousjärjestön romahdus. Teollisuuden osalta ongelmia aiheutti Pohjois-Korean raskaan teollisuuden menekkivaikeudet ja energian puute. Maatalouden osalta energian puutteen ohella vaikeuksia aiheutti lannoitteiden ja torjunta-aineiden saannin ongelmat. Osaltaan lannoitteiden ja torjunta-aineiden puutetta aiheutti energianpula, jonka vuoksi esim. lannoitetehtaita ei voitu käyttää täydellä teholla ja osin niiden tuonnin merkittävä väheneminen Neuvostoliitosta.

Ongelmia pahensivat 1990-luvulla sattuneet luonnonkatastrofit, kuten tulvat ja maanvyörymät. Onnettomuudet pilasivat paljon viljelysmaata, josta muutenkin on puutetta. Pohjois-Koreastahan on 80 % vuoristoa. Lisäksi tulvien aiheuttama maaperän suolaantuminen pilaa maan viljelyskäyttöarvoa pitkiksi ajoiksi.

Näiden ongelmien seurauksena Pohjois-Korea joutui nälänhädän kouriin. Tutkijat arvioivat, että nälänhätä lisäsi kuolleisuutta normaaliin verrattuna siten, että voidaan puhua 400 000 ennenaikaisesti kuolleesta henkilöstä. Länsimaiden viestimien puheet miljoonista kuolleista ovat joka tapauksessa puhdasta vihollispropagandaa.

Vähän kerralla eteenpäin

Pohjoiskorealaiset vastasivat nopeasti kasvaviin ongelmiin. Maataloutta kehitettiin raivaamalla lisää viljelysmaata. Energianhuoltoa parannettiin aloittamalla ydinenergiaprojekti, joka sittemmin joutui USA:n hampaisiin, mutta myös pieniä ja keskisuuria vesivoimaloita rakennettiin tuhansia. Ratkaisuita haettiin luottaen korealaisten kykyyn ratkaista syntyneet ongelma itse ja riippumattomasti – siis Juche-aatteen pohjalta.

Viimeisen kolmen vuoden aikana maatalouden satotaso onkin parantunut merkittävästi. Vuonna 2003 pääsatokasvien sadoksi arvioitiin 4,9 miljoonaa tonnia, vuonna 2004 5,1 miljoonaa tonnia ja vuonna 2005 6 miljoonaa tonnia. Viimeisen viiden vuoden aikana viljan tuontitarve onkin laskenut merkittävästi. Vuonna 2000 viljan tuontitarpeeksi arvioitiin yli 2000 tonnia ja vuoden 2005 keväällä tuontitarpeeksi arvioitiin 897 tonnia. Syksyllä 2005 KDKT:n hallitus ilmoittikin, että se ei enää tarvitse suoraa ruoka-apua, vaan se toivoo avun jatkossa olevan kehitysapua maatalouden ja teollisuuden kehittämiseksi.

Kiinan ja Korean yhteistyösopimus

Pääosin tilanteen korjaantumiseen on vaikuttanut satotasojen jatkuva parantuminen, mutta myös lokakuussa 2005 solmitulla Korean demokraattisen kansantasavallan ja Kiinan kansantasavallan välisellä talousyhteistyösopimuksella lienee tähän oma vaikutuksensa. Sopimuksen ansioista saataneen suhteellisen nopeasti korjattua KDKT:n energiahuollon puutteet. Yhteistyöasiakirja sisältää myös muita kaupallisia järjestelyitä, joiden puitteissa teollisuus- ja maataloustuotteiden kauppavaihto maiden välillä on tehostunut nopeasti ja voimakkaasti.

Ruoka-avusta kehitysapuun

Korean demokraattisen kansantasavallan hallitus on toivonut, että kansainvälinen apu suunnattaisiin ruoka-avun sijaan kansainvälisenä kehitysapuna, joka auttaisi maatalouden ja teollisuuden kehittämisessä.

Korean maatalouden kehittämisessä on muutamia keskeisiä ongelmia. Näistä mainittakoon hyvälaatuisen siemenen ja siemenperunan, lannoitteiden, kuljetuskaluston sekä energian puute. Energian puute on näistä ehkä tärkein. Energian ja varaosien puute rajoittaa käytettävissä olevien traktoreiden ja kuorma-autojen määrää. Tämä vaikeuttaa lannoitteiden ja kalkin kuljettamista sekä sadonkorjuuta. Kalkin kuljetusongelmien vuoksi peltojen happamuus on hälyttävästi lisääntynyt vaikka kalkkia olisikin Koreasta saatavissa. Happamuuden lisääntyminen laskee satotasoja.

Kylvö- ja sadonkorjuukaluston puute hidastaa sadonkorjuuta ja kylvöä niin, ettei niitä aina voida tehdä suotuisimpana aikana ja tämä taas vähentää satopotentiaalia. Energian puutteen vuoksi myöskään lannoitteiden tuotantoa ei ole saatu täydessä mitassa käyntiin. Näin ollen ruoka-apua paremmin korealaista yhteiskuntaa ja sen myötä elintarvikeomavaraisuutta voitaisiin kehittää siirtymällä ruoka-avusta kehitysapuun.

Luonnollisesti USA vastustaa tätäkin siirtoa. Vastustus osoittaa, ettei USA:lla ole lainkaan halua auttaa Korean demokraattista kansantasavaltaa kehittämään omaa tuotantoaan, vaan USA:lle on tärkeää, että ruoka-apu antaa sille "neuvottelu-varaa". Lisäksi USA katsoo, että kehitysavun kohdentamista on ruoka-apua vaikeampi valvoa.

Yhdysvallat on maailman ruoka-ohjelman (World Food Program) suurin lahjoittaja. Se antaa pääosan lahjoituksistaan ruokatavarana. EU hankkii 90 % antamastaan ruoka-avustaan paikan päältä koska se vähentää kuljetuksia, on nopeampaa, halvempaa sekä tukee vastaanottajamaan taloudellista kehitystä. Sen sijaan USA:n avusta vain yksi prosentti hankitaan paikanpäältä. Loput 99 % ruoka-avusta on amerikkalaisten elintarvikejättien hallinnassa. USA:n antama kehitysapu on siis rakennettu siten, että se ei palvele ensisijaisesti avun saajaa vaan se lähtee amerikkalaisen suurpääoman tarpeista.

Korean demokraattisen kansantasavallan taloudellinen kehitys ja bruttokansantuotteen kasvu on jatkunut koko 2000-luvun 1990-luvun taantuman jälkeen. Pohjois-Korealla on potentiaalia kasvaa ja kehittyä mutta keskeinen pullon kaula on edelleen USA:n ja muiden vihamielisten valtioiden Pohjois-Koreaa vastaan harjoittama eristämispolitiikka – politiikka jota on jatkunut jo yli 50 vuotta.

Juha Kieksi / KÄ

Lähteet:
Kominform, FAO, Ahn, C.: Pohjois-Korea tarvitsee kehitystä ruoka-avun sijaan. Kumppani 2/2006.

Paek Sung Chol palasi kotiin

Paek Sung Chol vaimonsa, poikansa ja tyttärensä kanssa lähdössä kotiin. Kuva Juha Kieksi.

Suomaisten Korean ystävien hyvin tuntema lähetystösihteeri Paek Sung Chol on palannut kotiin neljän vuoden työrupeaman jälkeen. Paek lähti perheineen junalla Helsingin ja Moskovan kautta kohti Pjongjangia torstaina 9.2. Juha Kieksi tapasi Paekin perheineen Helsingissä ja toivotti hyvää vointia ja menetystä Juche-aatteen opintoyhdistyksen, Kommunistien liiton ja kaikkien Korean ystävien puolesta.

Paek Sung Chol hoiti Suomeen liittyviä asioita Korean demokraattisen kansantasavallan suurlähetystössä Tukholmassa neljän vuoden ajan. Tänä aikana opimme tuntemaan Paekin miellyttävänä ja sydämellisenä toverina. Paek siirtyy uudessa tehtävässään Korean demokraattisen kansantasavallan ulkoministeriön Skandinavian asioiden osastolle ja hänen vastuualueeseensa kuuluvat edelleen mm. Suomen asiat.

Paekin seuraajana Tukholman lähetystössä jatkaa ensimmäinen sihteeri, toveri Kim Yong Guk. Monet muistavat hänet edelliseltä komennukseltaan Tukholmasta puolikymmentä vuotta sitten.

Toivotamme sekä Paekille että Kimille menestystä uudessa työssä.

JK/KÄ

KDKT:n päivälehtien yhteinen uuden vuoden pääkirjoitus

(referaatti)

Korean Työväenpuolueen Keskuskomitean pää-äänenkannattaja Rodong Sinmun sekä lehdet Josoninmingun ja Chongnyonchonwi julkaisivat 1.tammikuuta yhteisen pääkirjoituksen otsakkeella "korkeampia harppauksia suuren kunnianhimon ja luottamuksen saattelemana".

Yhteisessä pääkirjoituksessa todetaan aluksi vuoden 2005 saavutuksista, kuten mm.Korean Työväenpuolueen 60-vuotisjuhlallisuuksista, jotka olivat menestys mm.Arirang-joukkovoimisteluesityksen kautta. Arirangin kautta Työväenpuolueen 60-vuotinen taival sai paljon kansainvälistä huomiota.

Vuoden 2005 aikana myös monet kansantaloudelliset projektit saatiin valmiiksi. Näihin lukeutuvat esim. Taeanin Ystävyyden lasitehdas, Paekma-Cholsan kanava ja monet muut maataloutta ja teollisuutta kehittäneet rakennushankkeet. Vuotta 2005 kuvataan myös vuodeksi, jolloin Songun-politiikkaan nojaava Korean kansa taisteli entistä suuremmalla voimalla USA:n imperialismia ja ylivaltapyrkimyksiä vastaan.

Päivälehtien yhteisessä pääkirjoituksessa uutta vuotta 2006 kuvataan vahvan loistokkaan sosialistisen valtion vahvistamiseksi Songun-lipun alla. Korealaista sosialismia politiikassa, taloudessa ja sotilaallisissa ratkaisuissa tulee edelleen vahvistaa.

Päivälehtien yhteinen pääkirjoitus myös kehottaa kaikkia Korealaisia niin etelässä kuin pohjoisessakin taisteluun USA:n imperialismia vastaan. USA on loppujen lopuksi suurin poliittinen ja sotilaallinen este Koreoiden riippumattomalle ja rauhanomaiselle jälleenyhdistämiselle, pääkirjoituksissa korostetaan. KDKT:n ulkopolitiikassa halutaan korostaa rauhanaatetta ja työtä sotaa vastaan, jota USA koko ajan lietsoo Korean Niemimaalla.

Pääkirjoituksessa Korealaisia pyydetään yhtymään 15.kesäkuun julkilausuman henkeen ja tätä kautta tekemään kaikkensa rauhan ja vakauden puolesta niemimaalla - niin pohjoisessa kuin etelässäkin.

Antti Siika-aho

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Kidutuksen suurvalta

Uutisia: USA:n armeija tappaa tiedemiehiä ja lehtimiehiä Irakissa, 51 kuollut - Lääkärit auttaneet kiduttamaan vankeja. Eivät ilmoita väärinkäytöksistä, väärennetään kuolintodistuksia." (Washington Post 6.1. 2005) - Pentagon kieltäytyi Physicians for human rights - järjestöltä pääsyn Abu Graibhin vankilaan - USA jatkaa kiduttamista Guantanamossa (Amnesty).

Minneköhän USA:lta unohtui Hippokrateen vala? Vai tehdäänkö USA:n armeijaan liittyessä aina kaupat pirun kanssa?

Nyt Bushin kannatus USA:sa on romahtanut alle 50 :n prosentin. Bushia arvostellaan yhä avoimemmin ja kriittisemmin. Euroopan hallitukset ovat hiljaa. Euroopan kansat ovat vastustaneet USA:n hyökkäystä Irakiin. Siitä huolimatta useat Euroopan maat aikovat avustaa USA:a kouluttamalla irakilaisia poliiseiksi USA:n koulutuskeskuksissa – taistelemaan USA:n rinnalla. Suomi toki on jo ollut kouluttamassa, sillä partiopoika Paavo Lipponen halusi ytimiin.

Alberto Gonzales tuntee oikean ja väärän: "Pidätetyille voi käyttää erilaisia tekniikoita. Voi uhata. polttaa tai keittää elävältä." Näin hän sanoi senaatin kuulemistilaisuudessa elokuussa 2002. Samainen roisto sanoi myös: "Vain sellainen on kidutusta, joka johtaa kuolemaan tai vakavaan ruumiinvammaan. Muunlainen käsittely ei ole kidutusta." Myöhemmin Bush valitsi hänet joksikin korkeaksi lainvalvojaksi.

Condoleezza Rice puolusteli USA:n toimintaa joulukuussa 2005: "USA toimii lakiensa mukaan." Niinpä. Edeltähän selvisi lain tulkinta!

"Suunnitellaan uusia vankiloita Afganistaniin, Jemeniin ja Saudi-Arabiaan", kertoi Washington Post. USA:n tapa "lainata" vankeja alkoi huumesodan aikana. Vangittuja huumeparoneja "pehmitettiin" ennen kun heidät tuotiin oikeuteen USA:han. CIA-virkailija sanoi: "Se on kidnappaus."

Saksalainen automyyjä, Khaled el-Masri kidnapattiin 13.12. 2003 ollessaan lomalla Serbian Makedoniassa. Hän päätyi USA:n kontrolloimaan vankilaan Afganistaniin. Kuulustelumenetelmät olivat samat kuin Abu Graibhissa eli tukehduttamista, kuvaamista alastomana, ruiskutettiin huumeita suoneen ja hakattiin. Hänet vapautettiin 29.5.2004 ja jätettiin ilman asiapapereita Albaniaan. Saksan viranomaiset keräävät todisteita hänen kertomuksensa tueksi. (The Insider 14.1.2005)

Saksan Angela Merkel sai USA:lta vastauksen (liittyen el-Masriin) "Erehdyimme henkilöstä." Hän tyytyi vastaukseen eikä kysellyt tyhmiä kuten: Oliko kiduttaminenkin erehdys? Nyt siis USA:n tarkoitus pyhittää keinot -politiikka on saanut Saksasta ymmärtäjän. Kuinka monta kertaa USA:laiset voivat vielä "erehtyä kiduttamaan" ennen kuin "merkillinen Angela" pitää sitä rikoksena ihmisoikeuksia vastaan?

Aiemmin Joshka Fischer tuomitsi väkivaltaiset iskut Irakin miehittäjiä vastaan. Hän varmaankin olisi tuominnut myös Hitlerin väkivaltaisen vastustamisen! Miehittäjä saa siis käyttää väkivaltaa, mutta irakilaisten pitäisi tyytyä siihen mitä miehittäjät päättävät. Kuulostaa länsimaiden vapaudelta päättää irakilaisten puolesta.

Väitettiin, että CIA:lla on vankiloita Euroopassa. EU:n ministerit sanovat ettei siitä ole todisteita. Colin Powell sanoi: "Turhaa jeesustelua. USA on lennättänyt vankeja yhteistyössä Euroopan valtioiden kanssa jo kauan. Ei tässä ole mitään uutta." Niin, ei vankien lennättämisessä toki ole mitään uutta, mutta onko sekin vanha juttu, että jenkkien vankeja on kidutettu Euroopassa?

Samainen Powell väitti BBC:ssä: "Emme me tienneet. Me kaikki olimme tiedustelun väärien tietojen varassa ja uskoimme niihin." Kun muistaa kuinka ensin Saddam Husseinin antautuminen olisi estänyt sodan - ja hetkeä myöhemmin USA ei siihen suostunutkaan, kuinka herkeämättä etsittiin tekosyitä aloittaa sota, täytyy sanoa, että Colin Powell on joko idiootti tai valehtelija! Koska hän ei ole idiootti, hän ei tunnusta olevansa valehtelija.

Bush sallii joukkojensa käyttävän valkoista fosforia irakilaissiviilejä vastaan! Turkille EU sanoo: "Jos lopetatte vankien kidutuksen ja kunnioitatte ihmisoikeuksia niin pääsette EU: iin". Ihmetyttää, että EU ei laita samoja ehtoja suhteiden parantamiseksi USA:lle.

Dick Cheney teki lakialoitteen, joka olisi sallinut USA:laisten kiduttaa ei-usalaisia terroristeiksi epäiltyjä. Ei tietenkään USA:ssa vaan ulkomailla. (Aivan kuin se olisi pienempi paha!). Senaatti ei hyväksynyt sitä, siis sitä, että se julkisesti hyväksyisi kidutuksen kuulustelumenetelmänä. Salaahan sitä on käytetty ainakin Korean sodasta lähtien. Bush olisi sallinut paatuneimpien epäiltyjen kiduttamisen. Puuttuu vain, että Bush julkisesti siteeraisi Don Juania ja sanoisi: "Enkö tappanutkin hyvin?"

Hannu Alm
Helsinki

Aamulehden lallatus Ukrainan historiasta

Marita Vihervuoren kirjoitukseen Aamulehdessä 1.10. Ukrainan "oranssien" vallanpitäjien keskinäisestä valtataistelusta sisältyi täysin harhaanjohtava esitys Ukrainan historiasta I ja II maailmansodan välisenä aikana. Vihervuori kirjoittaa:

"Vuoden 1917 lokakuun vallankumous merkitsi suurta kärsimystä. Suurin osa ukrainalaisista ei halunnut neuvostojärjestelmää, ja maa taisteli vuosikausia punaisia vastaan. Maa joutui Neuvostoliiton helmaan vasta 1922."

Lokakuun vallankumous merkitsi välittömästi Ukrainalle Brest-Litovskin rauhaa, jossa Ukraina jäi lähes kokonaisuudessaan Saksan-Itävallan puolelle. Lokakuun vallankumous merkitsi myös Puolan irtautumisen sinetöimistä Venäjästä. (Se kuului Tsaarin papereiden mukaan nimenomaan Venäjään "Veikselin kuvernementtina" Puolan kapinasta 1860 luvulla vuoteen 1917, eikä vain Tsaarin imperiumiin, kuten Suomi, vaikka ulkovallat eivät olleetkaan tuota Puolan statuksen muuttamista tunnustaneetkaan, ja siellä myös käytännössä noudatettiin omaa vanhaa lakia kaikkein korkeimpia valtiollisia asioita lukuun ottamatta.) Saksan blokin romahtaessa Puolan johtoon noussut "menshevikki" Joszef Pilsudski aloitti ns. interventiosodan Ukrainan valloittamiseksi. Ukrainan ns. separatistit, alun perin Ukrainan liittämistä Itävaltaan ajaneet atamaani Skoropadskin joukot sekä Ranskan ja Puolan tukemat Simon Petljuran joukot taistelivat sekä punaisia että valkoisia vastaan ja myös keskenään. Pilsudskin joukot eivät aluksi pärjänneetkään punaisille, jotka olivat kohta Varsovan porteilla. Tällöin Puolan armeijan otti komentoonsa Ranskan armeijan esikuntapäällikkö Maxime Veygand, ja hän sai punaisten hyökkäyksen pysäytetyksi, ja onnistui Ranskan tuella nappaamaan Puolan vallan alle myös ukrainankielisen ja ortodoksisen Länsi-Ukrainan.

Vihervuori jatkaa:

" Märkivin haava on maatalouden kollektivisointi 1930-luvulla. Josef Stalin oli päättänyt hävittää Ukrainan talonpoikaisluokan. Tuloksena arviolta kymmenen miljoonaa ihmistä kuoli tahallisesti aiheutettuun nälänhätään. "

Kyllä on perin järjettömästi "arvoitu"! Vuosien 1930 ja 1940 välisenä aikana Ukrainan väkiluku nousi 30 miljoonasta 40 miljoonaan, josta noususta noin viisi miljoonaa johtui Länsi-Ukrainan alueliitoksesta v. 1939. Muuttoliike suuntautui kaiken aikaa Ukrainasta poispäin.

Täältä löytyvät (tuolta ajalta) "oikealla hehtaarilla" olevat väestötiedot: http://www.tacitus.nu/historical-atlas/population/russia.htm

"Kommunismin musta kirja" kertoo sinänsä älyttömyyksiä vilisevässä selostuksessaan "aiheutetun" nälänhädän uhreja olleen 6 miljoonaa, jotka olisivat kertyneet "muutaman kuukauden kuluessa" talvella 1932-1933, kun Stalin oli määrännyt "kulakkien hävittämisestä luokkana". Entisenä ja ehkä nykyisenäkin trotskilaisena kirjoittaja Stefane Courtois tietää taatusti tuollaisen lauseen marxilaisessa tekstissä tarkoitavan vastavaa kuin "kulakkien hävittäminen itsenäisen yrittäjän ominaisuudessa" (eikä suinkaan henkilöinä), Ukrainan varsinainen "kulakkiluokka" oli sitä paitsi saanut ankaran suoneniskun jo sisällissodassa) sillä "luokka" ei tarkoita "ihmisryhmää" vaan "tulonsaajatyyppiä" (asteikolla pääoman arvonlisäys, maankorko, palkkatyö, läänitysosuus, aatelinenkaan ei ole luokkamielessä aatelinen, ellei hän saa vasalleilta läänitysmaksuja ja ole juridisesti etuoikeutettu!). Sitä paitsi jokin ryhmä voidaan hävittää henkilöinä, mutta ei luokkana, jos esimerkiksi uskonsodassa tapetun papiston tilalle asetettu heti uusi papisto vastaavaan asemaan! "Kulakit" eivät olleet "talonpoikaisto", sitä olivat myös kolhoosilaiset.

Natsi-Saksan tuhoamiskoneisto jyräsi kymmenen vuotta pääasiassa puolustuskyvyttömien juutalaisten ja muiden tuhoamiseksi ikään ja sukupuoleen katsomatta, ja "pääsi" sinä aikana yhdeksään miljoonaan uhriin. Vastaavaa tapahtui Belgian Kongossa 1890 - 1909. Olisi ollut samaa, kuin nyt olisi EU:ssa "kerätä ruoka pois" ranskalaisilta ja italialaisilta tuolla keinolla "järjestää" nälänhätä silloisessa Ukrainassa! Maaseudulta käsin voidaan kyllä tunnetusti järjestää kaupunkeihin nälänhätä, mutta päin vastoin se ei pelaa. Ja maaseudulla ne kuivuuden uhrit olivat, miten paljon heitä sitten olikin. Ukrainasta pääsi muuttamaan muille alueille, joissa ei ollut nälänhätää. Niin tapahtui myös Puolan Länsi-Ukrainassa, sieltä muutettiin tuolloin suurin joukoin Kanadaan, Argentiinaan ja Australiaan.

Edelleen Vihervuori kirjoittaa: "Ukrainan nälkänä tunnettu nälänhätä on tänään jokaisen suussa, sitä käsitellään televisiossa, siitä keskustellaan kahviloissa. "

Noin saattaa tietysti olla. Mutta jos noin valitettavasti on asia, niin meidän suomalaisten tai esimerkiksi EU:n ei missään tapauksessa pidä ryhtyä miksikään "osapuoleksi" tunnetusti jääräpäisten ukrainalaisten fasistien keskinäisessä "kilpalaulannassa" johon oikeakin vastapuoli lopulta pitää löytyä maan sisäpuolelta eikä sen ulkopuolelta.

Liekö pelkää sattumaa, että Halonen on valinnut kampanjakrääsänä joukkoon aivan samannäköisen huivin kuin niiden Ukrainan "oranssien" lippu?

Tässä pari nettilinkkiä Ukrainan nälänhätään, kommunistinen ja porvarillinen "puolueettomuutta tavoitteleva":

http://www.modern-communism.ca/mc43803.htm

http://www.eh.net/bookreviews/library/0870.shtml

Risto Koivula, DI, Tampere

"EU pilaa itse maineensa"

Oheisella otsikolla varustettu juttu oli Etelä- Suomen Sanomien pääkirjoituksena vuodenvaihteessa. On peräti kummallista, että valtalehden pääkirjoituksessa esitetään EU- kritiikkiä. Aikaisemmin tätä ei juuri päässyt lukemaan.

En tiedä oliko tämä aitoa kritiikkiä, mutta hyvä olisi, jos valtamediakin alkaisi heräämään karuun todellisuuteen.

EU ei enää todennäköisesti pysty saamaan takaisin menetettyä luottamusta, vaikka kuinka yrittäisi. Kansalaisista suurin osa alkaa nähdä kuinka heitä on huijattu. Palatakseni otsikkoon "EU pilaa itse maineensa" täytyy sanoa, että se on itse asiassa jo pilannut sen. Tämä on meille EU:n vastustajille pelkästään hyvä asiailon aihe. Eläköön Suomi!

Juha Forss
Lahti

Panokset kovenevat

Riita kytee maailmassa varsin näkyvällä tavalla. Meille se näyttäytyy uskonsotana, mutta se on sotaa öljystä ja vallasta. Teollistuneiden kapitalististen maiden taholta se on uudenlaista imperialismia. Nationalististen arabipiirien taholta se on pyrkimystä säilyttää oma valta ja luonnonvarat arabipääoman käsissä. Mutta panokset käyvät kuitenkin yhä suuremmiksi.

Kun vielä 15 vuotta sitten maailmassa olivat rinnakkain kapitalismi ja sosialismi, ei meillä ollut tällaista tilannetta. Neuvostoliitto ja sen liittolaiset seisoivat arabikansojen tukena ja öljyvarat saatettiin pitää kansallisessa omistuksessa.

Maailmassa vallitsi pitkään rauha. Kun Neuvostoliitto saatiin tuhottua avasi tämä ikään kuin padon imperialismin uudelle nousulle ja tulokset ovat olleet tuhoisat. Persianlahden alueella on käyty kolme USA:n hyökkäyssotaa. Keski- Aasiassa soditaan edelleen. Saman kohtalon kokivat Jugoslavian kansat, kun Jugoslavia jaettiin eri etupiirien kesken. Mutta tiedossamme on, että ei imperialismi saa koskaan kylläkseen. Sen sanelee pääoman laki. Ensimmäisen jaon jälkeen tulee uusi jako ja entistä kovemmin panoksin.

Maailmalla kiertävät jatkuvasti vaaraa ennustavat huhut siitä, miten USA liittolaisineen varustautuu hyökkäykseen Irania vastaan, ja tällä kerralla ydinasein. Kun seuraa USA:n presidentin ja hänen tukijoidensa näkemyksiä USA:n "historiallisesta tehtävästä maailman pelastajana", voi helposti ymmärtää, että nyt on tosi kysymyksessä.

Nämä suunnitelmat meidän ajallamme eivät mitenkään poikkea niistä suunnitelmista, jotka nousivat 30-luvun Saksassa ja huipentuivat toisessa maailmansodassa. Kansat 30- luvulla turtuivat Saksan fasismin valtapiirin laajentumiseen Euroopassa. Nyt tulee kysyä, tapahtuuko meille tänään samoin. Emmekö näe, että USA:n imperialismi hamuaa koko ajan enemmän jalansijaa Persianlahdella ja Keski- Aasiassa?

Eikä tämä ole pelkästään USA:n politiikkaa. Samanaikaisesti EU:n piirissä valmistaudutaan sotilaallisiin operaatioihin. Valtiomiehet ja sotilaat näkevät hyvin selvästi mitä on tulossa. Meille ei asiasta kerrota. Meidän tulee oivaltaa itse. Oli aika, jolloin kolmannes maailmasta eli tilanteessa, jossa ei ollut pääoman yksityisomistusta. Eikä ollut myöskään sotia. Vain sosialismi ja kommunismi turvaavat yhteiskunnallisen tien pysyvään rauhaan. Kansat tämänkin asian lopuksi ratkaisevat, mutta miksi sen tulee aina kulkea pohjamutien kautta?

Hypotenuusa

Tukea **Kansan** *äänelle*

Paavo Junttila 30,00 e, Ari Stenvall 13,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Armeijaton Suomi 60,00 e, Hannu Kautto 40,00 e, Tarja Männikkö 15,00 e, Saarikko Anja 4,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Reino Welling 28,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Timo Nieminen 10,00 e, Reijo Katajaranta 10,00 e.

OKO 554114-227966

Kansan äänen Vappujuhla

Heti Vappumarssin ja Kiasman juhlan jälkeen

Vapunpäivänä alk. noin klo 13.30

Hermannin kerholla, Hämeentie 67

Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)

Vappupuhe: Heikki Männikkö

Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.

Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,

Järjestää Kansan äänen julkaisijajärjestöt

Valtterille

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään 4.-5.3.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17., pöytä nro 739

Tavaraa tarvitaan

Tarvitsemme nopeasti uutta tavaraa myyntipöytään, koska entiset on myyty. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää. Jos löytyy jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Myös kaikki muu kunnossa oleva tavara kelpaa. Tutkikaa omat ja tuttavienne vinttikomerot. Varmasti näin löytyy itselle tarpeetonta, mutta käyttökelpoista tavaraa, jonka voi lahjoittaa kirpputorillemme. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme. Tervetuloa vierailemaan myyntipöydällämme.

Vappuvuodentervehdys **Kansan** *äänelle*

Tervehdykset palautetaan 15.04.2006 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai **Kansan** äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Kokouksia

EU:n Vastaisen kansanrintaman johtokunta kokoontuu Hermannin kerholla, Hämeentie 67, keskiviikkona 8.3.2006 klo 18.30. Käsitellään valmistautumista Suomen EU-puheenjohtajakauteen sekä toimintaa Naton ja EU:n perustuslain torjumiseksi. Esillä myös järjestöllisiä asioita sekä vuosikokousvalmisteluja.

Ennen kokousta klo 18.00 vietämme Kansainvälistä naisten päivää kahvitilaisuuden merkeissä.

Tervetuloa jäsenet ja ystävät

KTP:n Helsingin piirijärjestön opintopiiri "Uusi Sirola" jatkuu kahden viikon välein sunnuntaisin. Opintopiiri pidetään toistaiseksi klo 19.00 Männiköillä, os Vellamonkatu 6 A. Aihepiirinä on kommunististen aatteiden kehitys. Seuraava opintoilta su 26.2. klo 19.00. Reijo Katajaranta kertoo, miten Marx ja Engels näkivät kommunistisen yhteiskunnan ennen Manifestia.

Kansainväisen Naistenpäivän kahvitilaisuus
ke 8.3.-06 klo 18.00 Hermannin kerholla Hämeentie 67.
Tervehdys Timo Kangasmaa
Järjestää Hermannin naiset ja SFT

Helsingin Vappumarssitoimikunnan kokous

tiistaina 21.02.2006 klo 18.00 Helsingin Kirvesmiesten toimitiloissa, Mäkelänkatu 8 Helsinki.
Tervetuloa
Toimeksi saaneena Esko Auervuolle

EU:n vastaisen kansanrintaman vuosikokous ma 10.4.06 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään vuosikokousasiat ja ajankohtaisia toiminnallisia ja järjestöllisiä kysymyksiä. Poliittinen tilannekatsaus Kai Kontturi
Käsitellään vuosikokousasiat.
Tervetuloa.

Hermannin Naiset ry:n vuosikokous ma 27.3. klo 18.00 Hermannin kerholla.
Käsitellään vuosikokousasiat.
Tervetuloa

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston toimikunnan kokous ti 28.2. klo 18.00 Männiköllä. Käsitellään vuosikokouksen valmistelua ja ajankohtaisia toiminnallisia kysymyksiä.

USA:n hyökkäyksestä Irakiin tulee 18.3. kuluneeksi 3 vuotta. Tuolloin järjestetään kaikkialla maailmassa jälleen runsaslukuisesti sodan vastaisia mielenosoituksi. Tule mukaan näihin mielenosoituksiin. Helsingissä järjestettävän mielenosoituksen järjestää Pysäyttäkää sota - verkosto. Marssi lähtee 18. maaliskuuta klo 15.00 Rautatientorilta ja päätyy Senaatintorille.

SFT toimii

SFT: n vuosikokous perjantaina 14. huhtikuuta klo 12.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Tervetuloa

Juche-aatteen opintoyhdistyksen kevään opintotilaisuudet pidetään seuraavasti

maanantai 13.3.
torstai 27.4.
torstai 1.6.

Kokoukset pidetään Hermannin kerholla klo 18.00 Helsingissä, os. Hämeentie 67

Tervetuloa!
Juha Kieksi

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan *ääni*

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 21.9.2005
- 19.10.2005
- 16.11.2005 ja
- 14.12.2005
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 182, 00811 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Porvariko työväen asialla?

Helsingin Eläintarhaan - jossa ei ole eläintarhaa, vaan jonne joskus aikanaan suunniteltiin eläintarhaa, ennenkuin sellainen rakennettiin Korkeasaareen - aivan vanhan jäähallin parkkipaikan viereen saatiin 1970-luvulla pystytettyä komea muistomerkki vuoden 1918 luokkasodan punaisten muistolle. Tämä kuva on viime vuoden Vapulta.

Reijo Katajaranta puhui 17. tannikuuta Suomen luokkasodan alkamisen 88. vuosipäivänä Helsingissä Eläintarhan luokkasodan punaisten kansallisella muistomerkillä:

Luokkasodan alkamisesta kulunut nyt kokonainen pitkä ihmisikä, 88 vuotta. Asiat tuolloin muistuttivat ainakin kahdessa suhteessa Suomen nykyistä tilannetta. Silloin ensimmäisen maailmansodan aikana työläiset oli ajettu tavattoman ahtaalle. Elintarvikepula ja työttömyys vaivasivat maata, jonka lisäksi vielä hinnat nousivat sietämättömästi. Toinen yhdistävä tekijä on, että silloinkin taisteltiin Suomen itsemääräämisoikeudesta. Tänään Euroopan Unioni on vienyt meiltä sen itsenäisyyden, jonka Suomen työtätekevät myöhemmin vuoden -18 ja toisen maailmansodan jälkeen saavuttivat.

Luokkaristiriidat kärjistyivät tuolloin Venäjällä Lokakuun vallankumoukseksi, ja Suomessa ensin marraskuun suurlakoksi ja pian sen jälkeen vuoden 1918 tammikuussa luokkasodaksi.

Tämä historian kulku luokkasotaan on vain yksi esimerkki vastakkainasettelusta työläisten ja kapitalistisen valtakoneiston välillä. Tuon jälkeen tämä vastakkainasettelu on tullut eteemme jatkuvasti. Luokkasodan jälkeisinä vuosina työväenliikettä vainottiin ja kommunisteilta vietiin toimintaoikeudet, jotka saatiin takaisin vasta toisen maailmansodan jälkeen.

Ilman marxilaista ideologiaa ja politiikkaa maailma ei tule selvitymään ihmiskunnan eteen tulevista suurista haasteista. Mutta vaikka kommunistisella liikkeellä on ollut täydet toimintaoikeudet Suomessa jo yli 60 vuotta, meidän ei ole mitään syytä olla tyytyväisiä saavutuksiimme. Työväenluokan etu ja äänenpainot eivät ole päässeet riittävästi esiin politiikassa. Siihen on ollut syynä työväenluokan jakautuminen moniin eri ryhmiin. Näin on aidolta työväenpolitiikalta ja myös vuoden 1918 työväenliikkeen tavoitteilta viety pois pohja ja perusta.

Ja kun Suomessa ei tällä hetkellä ole olemassa voimakasta työväenliikettä, kun aivan liian monet uskovat sosialidemokratian selityksiin yhdistää kapitalistien ja työläisten edut, siksi myös Sauli Niinistö on voinut omia presidentinvaalikampanjassaan tunnukset "Työväen presidentti" ja "Vastakkainasettelun aika on ohi".

Se, ettei vastakkainasettelun aika ole ohi, tulee esiin pelkistä tilastollisista luvuista. Niiden mukaan teollisuus ei enää tehnyt tuotannollisia sijoituksia Suomeen. Myös työtä on viety Suomesta, kun Suomen omavaraisuus on EU-politiikan seurauksena pudonnut n.55%:sta lähelle 20 prosenttia. Se kaikki on pois Suomen työllisyydestä.

Vastakkainasettelun aika ei siis ole ohi. Niinistö sanoo, ettei meillä ole varaa kehittää ja ylläpitää ns. julkisia hyvinvointipalveluja. Hän kysyy, että "mistä rahat"? Tässäkin hän kiertää tosiasiat. Suomessa on nyt varaa enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Yritysten voitot ovat kehittyneet ennätysmäisesti. Se, että meillä ei ole varaa, johtuu vain siitä, että noihin yritysten voittoihin ei ole haluttu tai uskallettu puuttua. Syynä tällaiseen kapitalistien riistovoittojen suojeluun on, ettei meillä tällä hetkellä ole tarpeeksi voimakasta kommunistista liikettä.

Toverit. Näin kaukana me nyt olemme noista vuoden 1918 työläisten tavoitteista poistaa riisto ja luoda oikeudenmukainen yhteiskunta. Tämän tavoitteen verran olemme edelleenkin velkaa vuoden 1918 tovereille.

Tässä kerätään nimiä Turun torilla viime vuoden marraskuussa. Kansalaisadressilla riitti kitettävästi allekirjoittajia.

Vaadi kansanäänestystä EU:n perustuslaista

Vaikka EU:n perustuslaki kaatuikin viime kesänä Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä, Vanhasen hallitus aikoo saada sen hyväksytyksi eduskunnassa ja ratifioida sen mahdollisimman nopeasti. Kansanäänestystä asiasta hallitus ei aio järjestää - ainakaan mistään siihen viittaavasta hallitus ei ole puhunut.

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää jälleen tulevan kevää, kesän ja syksyn aikana lukuisia tilaisuuksia eri puolilla Suomea, joissa informoidaan EU:n perustuslain sisältöä sekä kerätään allekirjoituksia kansanäänestystä vaativaan adressiin.

USA käyttää satoja miljoonia kuvansa kiillottamiseen

USA:n puolustusministeriö Pentagon on sopinut kolmen yrityksen kanssa yhteensä 300 miljoonan dollarin sopimuksen USA:lle myönteisen tiedotusmateriaalin levittämiseksi eri puolilla maailmaa. Yritykset ovat Lincoln Group, SYColeman ja Science Applications.

Tällä tavalla tämä ns. "länsimainen demokratia" ja tiedotuksen vapaus toimii. USA tekee maailmalla mitä haluaa, polkee ihmisoikeuksia uhkailuin, pommituksin ja kidutuksin. Ei siis ihme, että kun todellisuus on tällainen, USA:sta ei aina kirjoitella kovinkaan kunnioittavasti ja sen toimintaa arvostavasti. Mutta eipä hätää. Pistetään ammattilaiset asialle, jotka kirjoittavat ja toimittavat USA:ta kiitteleviä juttuja ja ostavat tilaa erilaisista tiedotusvälineistä sieltä missä puute on suurin. Ja kas kummaa, todellisuus on saanut aivan uudenlaiset kasvot.

Tämä on juuri sitä uusliberalistista äärioikeistolaista ajattelua, ettei todellisuudesta tarvitse välittää, kun se voidaan sopivasti tiedotusvälineitä käyttäen saada näyttämään sellaiselta kuin halutaan. Yksi esimerkki tällaisesta on amerikkalaisen jalkapallon ammattilaisen Pat Tillmanin tapaus. Hän lähti Irakiin, vaikka ansaitsi miljoonia ammattiurheilullaan. Siellä hän kuitenkin sai surmansa, jonka jälkeen häntä juhlittiin suurena henkensä antaneena sankarina. Sitä ei kerrottu, että hän kuoli omien ampumasta luodista.

George W. Bush on myös muunnellut todellisuutta Irakin sodan tiedotuksessa. Siellä presidenttiä on kuvattu haastattelemassa muka suoraan rivistä otettuja sotilaita. Myöhemmin on paljastunut, että sotilaita on treenattu vastaamaan juuri tietyllä tavalla, jopa niin, että erään kerran syntyi melkoinen skandaali, kun sotilasparka ei muistanutkaan oikein vuorosanojaan.

Myös USA:ssa Pentagonin toimintaa on arvosteltu ankarasti tällaisesta toiminnasta, jonka tervejärkiset ihmiset sielläkin näkevät tiedotuksen perusperiaatteiden vastaisena. Presidentti Bush puolestaan on pessyt kätensä moisesta väittämällä, ettei hänellä ole mitään tietoa tällaisesta toiminnasta.

Usalaista meininkiä tämäkin

Saimme vastikään kuulla, että USA:n varapresidentti Dick Cheney osui metsästysretkellään haulikolla kaveriinsa Harry Whittingtoniin. Papparaiset olivat metsästämässä viiriäisiä, kun vahinko tapahtui.

Tapahtuma oli tietysti valitettava vahinko, jolle ei pitäisi nauraa, mutta siltä ei tahdo mitenkään välttyä, kun se kuitenkin kuvaa osuvasti koko USA:n nykypolitiikkaa ja etenkin Cheneytä itseään. Cheney on yksi USA:n kovimpia haukkoja. Hän on yksi Irakin sotaretken suunnittelijoista. Hän on ollut mukana siinä ryhmässä, joka on suunnitellut nykyistä vuosisataa USA:n vuosisadaksi. (Project for New American Century). USA tulisi tämän suunnitelman mukaan hallitsemaan armeijansa ja suuryritystensä avulla yksinvaltaisesti maailmaa, etenkin maailman taloutta. Cheney on vaatinut toistuvasti lisäyksiä USA:n jo nykyiselläkin tasolla mielettömiin asevarustelumenoihin. Hän on myös karkeasti sekaantunut Irakin talouteen energia- ja öljyalalla toimivan yhtiönsä Halliburtonin kautta ja vetänyt sieltä dollarit tililleen.

Cheneyssä tiivistyy USA:n hallitsevien piirien elämäntapa, aseiden heiluttelu ja suunnaton tarve määräillä muita. Eipä siis ihme, että lintumetsällä haulisatsi osui, mutta vain väärään kohteeseen, hänen 78-vuotiaaseen kaveriinsa. Cheney olisi varmaan halunnut osua mieluummin kommunistiin tai johonkin terroristiin tai "roistovaltion " edustajaan.

Cheneyn haulit itseensä imuroinut Whittington on lehtitietojen mukaan saanut nahkaansa melkoisen latingin, mutta voi muuten olosuhteisiin nähden siedettävästi. Kuitenkin on ihmetelty, että tieto tapahtuneesta saatiin vasta vuorokautta myöhemin ja silloinkin viimeiseen asti yritettiin vältellä sanomasta, että ampuja oli Cheney. Myös ammutun vammoja väheksyttiin. Tosiasiassa hän oli suoranaisessa hengenvaarassa ja vietiin ensin tehoosastolle, mutta on nyt kuitenkin paranemaan päin.